Une page en langue française

3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul X, Nr. 70/71, Martie-Aprilie 1963 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 60 Pfg.

NOTE DE CARNET(V)

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Concluzii

Cine a urmărit aceste note cu oarecare atenţie şi-a putut da seama de greutatea şi riscul sarcinei pe care ne-am asumat-o.

Faţă cu eşecul „rezistenţei", abil exploatat şi transformat din superstiţie în teorie, problema eficacităţii luptei de eliberare naţională trebuia regândită. Atât cât ne-au ajutat puterile şi puţinul timp de care dispunem ne-a permis, am făcut-o conştiincios, fără nicio prejudecată, ţinând seamă şi de argumentele partizanilor inacţiunii şi de contextul politic internaţional, dar dezbărându-ne de orice conformism. Am ajuns astfel la concluzii, care, departe de a condamna fără apel acţiunea directă, o impun ca singura modalitate de supravieţuire.

Recapitulăm:

Abandonarea Europei de Răsărit, sprijinul acordat de Puterile Apusene regimurilor comuniste oridecâteori acestea ameninţă să se prăbuşească, politica de sinucidere a Occidentuuli, antinomiile politicii internaţionale, nu se explică decât în măsura în care admitem că în spatele celor două blocuri antagoniste stau interesele ascunse ale unei minorităţi ce tinde la dominaţia mondială, servindu-se pentru a parveni de echilibrul teroarei. Comunismul nu e decât o unealtă de dizolvare a naţiunilor şi masificare a popoarelor, în vederea aservirii lor definitive. Lăsând sarcina liberării lor în seama celor care le-au vândut, popoarele subjugate de comunism, trădate de „elita politică", fac jocul conspiraţiei mondiale. Orice iluzie de liberare prin intervenţie externă prelungită dincolo de limitele bunului simţ poate fi fatală.

Forţa comunismului internaţional, indiferenţa occidentului, riscul represaliilor sângeroase, utilizate ca argumente de partizanii resemnării, nu au alt scop decât dezarmarea morală a forţelor anti-comuniste, în vederea facilitării manevrei. Cum nici unul din aceste argumente nu rezistă analizei, nimic nu justifică încrucişarea braţelor.

1° Facticitatea regimurilor comuniste este evidentă. Bilanţul unei jumătăţi de secol de experienţă marxită în Rusia-Sovietică nu admite nicio interpretare: sterilizare spirituală, faliment economic. Anumite succese tehnice nu au fost înregistrate decât cu enorme sacrificii de vieţi omeneşti şi secătuirea resurselor vitale ale popoarelor aservite; succesele internaţionale se datoresc atât strategiei şi tacticei bolşevice, cât şi complicităţilor din lumea liberă.

Dacă identificăm forţa de distrugere şi constrângere a sistemului cu puterea regimului, comitem o eroare gravă şi nu ajungem decât la concluzii pesimiste. În fapt, forţa regimului consistă în sistemul poliţienesc de organizare, mijloacele tehnice şi metodele de dominaţie. Cert, comunismul dispune momentan de o forţă susceptibilă de a lichida repede orice opoziţie naţională dezorganizată, vizibilă şi acroşată la teren; dar ne având adeziunea populaţiei nu poate face faţă unui război generalizat şi nici unei acţiuni subversive de dezorganizare sistematică.

În ultimă analiză, forţa comunismului rezidă în lipsa de organizare a opoziţiei naţionale şi slăbiciuna lumii libere.

2° Se vorbeşte greşit de indiferenţa Occidentului. În realitate, urmând linia trasată la Yalta, nu numai că Occidentul nu sprijină lupta popoarelor noastre, el o împiedică. Cu opinia publică e altceva. Profitând de „cumînţenia" noastră, conformistă sau cumpărată, o anumită presă continuă, nestingherită, opera ei de intoxicare şi adormire, magistral orchestrată. Nicio notă falsă; căci, trebue să recunoaştem, cu excepţia revoltei maghiare, nimic demn de interes, de simpatie şi entuziasm, nu s'a făcut, nimic în măsură să smulgă opinia publică mondială din toropeala în care a fost cufundată de cădelniţările coexistenţialiste.

3° Riscul represaliilor e anacronic, dacă ţinem seamă că minoritatea dominantă nu le poate exercita decât înarmând oameni pe care îi ţine într'o permanentă stare de aservire: „Îţi înarmează braţul ca să loveşti în tine." Ca atare, comunismul nu poate recurge la represalii decât momentan, contra unei subversiuni locale, bine definită. În măsura în care mişcarea subversivă, invizibilă, reuşeşte printr'o continuă adaptare la situaţie să extindă acţiunea în timp şi spaţiu, un regim impopular devine din ce în ce mai incapabil de a reacţiona. Prelungită, teroarea nu poate conduce decât la demascarea imposturei comuniste, la dizolvarea forţelor de represalii, la dezorganizarea şi prăbuşirea sistemului.

In consecinţă:

În situaţia actuală, o acţiune decisivă, de eliberare naţională nu e de conceput: un război de uzură se impune. Acţiunea anti-comunistă, dusă concomitent pe plan naţional şi internaţional, va avea un caracter global.

Pe plan internaţional ea va viza:

Demascarea complicităţii cercurilor occidentale cripto-comuniste la fiecare ocazie;

Zădărnicirea compromisurilor prin acţiuni apropriate;

Strângerea legăturilor cu grupurile naţionale de refugiaţi:

Încurajarea şi susţinerea mişcărilor naţionale pentru unificarea Europei;

Demascarea impostureî comuniste şi revirimentul opiniei publice mondiale.

Pe plan naţional se va urmări:

Organizarea şi declanşarea unei ofensive psihologice pentru dezarmarea morală a militanţilor comunişti, punându-se accentul pe contradicţiile flagrante dintre teoria şi realitatea comunistă;

Dejucarea metodelor de dominaţie comunistă şi întoarcerea armelor minorităţii dominante contra acesteia;

Cultivarea suspiciunii în rândurile inamicului, astfel că într'o atmosferă de confuzie totală, comuniştii să se teamă de toată lumea, să lovească orbeşte şi să se suspecteze reciproc;

Transformarea ţărilor cotropite de comunism în adevărate focare de contaminare ideologică anti-marxistă;

Extinderea acţiunilor subversive pentru ca inamicul să fie constrâns la dispersarea mijloacelor;

Accentuarea haosului economic.

În toate cazurile, acţiunea subversivă va fi combinată şi completată cu acţiunea legală. Scopul este uzura sistemului în vederea creerii condiţiilor favorabile operaţiilor de anvergură pentru lovitura ultimă, decisivă.

Mănăstirea Dealu, ctitorie a lui Vladislav Vodă (mort la 1456), zidită din nou de Radu Cel Mare între 1498 şi 1501; după Curtea de Argeş cea mai frumoasă biserică din ţară. Aci se află mormântul lui Mihai Viteazul. La umbra acestui sfânt locaş, Nicu Filipescu a înfiinţat în 1912, un liceu militar model care a dat ţării nu numai ostaşi, ci şi cărturari, „crescuţi în frica lui Dumnezeu, dar numai a lui Dumnezeu".

„Cultura fără suflet e ca soarele împânzit de nouri. Luminează dar nu încălzeşte."
ION ANTONESCU
Mareşal al României

Pentru a ne păstra faţa şi onoarea

De aproape 19 ani, adică din ziua în care România şi-a pierdut libertatea, independenţa şi numele, poporului român i s'a trimis fără întrerupere, de diferite lungimi de undă, acelaş mesaj: „Aveţi răbdare! Marii noştri aliaţi nu ne uită! Ne scapă Americanii! Nu chiar acum, ci când împrejurările o vor permite, la primăvară, le toamnă, după alegerile prezidenţiale, la anul, peste doi ani, după ce va fi consolidată situaţia în Coreea, în Vietnamul de Sud, în Orientul apropiat, când Blocul occidental va fi perfect sudat şi pregătit..."

Pe baza unor asemenea îndemnuri, fraţii noştri din ţară, în imensa lor majoritate, au îndurat umilinţe şi lipsuri, au rezistat cu îndârjire la colectivizarea agricolă, îndrăznind chiar, cu preţul celor mai mari jertfe, să întâmpine detaşamentele cotropitorilor cu tăiuşul coaselor şi al topoarelor, într'o dramatică acţiune de apărare a pământului, pământ pe care strămoşii l-au stăpânit fără de împărteală, aşa precum aceiaşi strămoşi şi-au păstrat sângele fără de amestec.

În toţi aceşti ani de aşteptare şi de suferinţă, „ajutorul american" nu s'a făcut însă simţit, sub nici o formă şi nici când. Stropşirile la microfon au continuat... Intre timp, în temniţe, în subsolurile sediilor M. A. I., pe traseul planuitului „Canal", între Cernavoda şi Capul Midia, precum şi în lagărele de exterminare din Balta şi din Delta Dunării a pierit tot ce a avut neamul mai bun, dela episcopul cu renume şi până la anonimul chiabur.

Astăzi, după cele ce s'au întâmplat în toamna lui 1956 în Ungaria, în ţara robită nimeni, dar absolut nimeni nu mai crede în „ajutorul american" şi în mântuire prin războinicii dela microfoane. Dealtfel, sub administraţia miliardarului snob, demn urmaş al lui Franklin Delano Roosevelt, cel care ne-a vândut la Yalta, crainicii „cruciadei pentru libertate" vorbesc acum în sensul istoriei, adică pentru coexistenţă paşnică, recomandând resemnarea, soluţii titoiste şi încredere în banda de tâlhari afro-asiatici, bandă instalată în „palatul de sticlă" din New York şi care, cu ajutor american **efectiv**, măcelăreşte pe albi şi păngăreşte bisericile creştine, de câte ori este chemată „să facă ordine".

Fără să ţină seama de cei din ţară care, într'un gând şi'ntr'o simţire, îşi pun astăzi toate speranţele numai şi numai într'o Europă unită, integrată şi puternică, într'o Europă care va fi în stare să înfrângă colonialismul sovietic, fără să accepte totuşi tutela capitalismului american, câţiva rezistenţi cu simbrie, din exil, întorc mereu manivela aceleiaşi flaşnete hodorogite, la auzul căreia toată lumea îşi astupă urechile. Melodia răsuflată a „ajutorului american" nu mai este astăzi reluată decât de liota de pretinşi intelectuali care au drept deviză un total somnambulism politic, pe cât de ruşinos pe atât de decadent.

Dacă politica de alianţă cu Statele Unite trebue continuată, aceasta trebue să se facă în altă octavă decât aceea a slugărniciei. Sunt destule semne care anunţă o prefacere a mentalităţii copiilor Americii. Cu trecerea vremii, vor ieşi şi ei din stadiul infantilismului politic. Noi nu putem aştepta însă desăvârşirea acestui proces. Şi nici cei din ţara robită nu mai pot aştepta.

Aliaţii noştri fireşti sunt acei care vor să steargă Yalta (care pentru „eliberatorii" dela microfoane este încă valabilă), acei care consideră pe refugiaţii din Europa de Est drept **cetăţeni de onoare** şi nu cerşetori; aliaţii noştri fireşti sunt acei care luptă hotărît împotriva comunismului, dar şi împotriva plutocraţiei, afirmând primatul individului asupra societăţii de termite.

Alături de asemenea aliaţi suntem gata să mergem la luptă, întâmplă-se ce se va întâmpla, fiind însă siguri că nu ne vom pierde nici faţa şi nici onoarea. **Ion V. Emilian**

„Duşmanii noştri nu sunt tari decât prin greşelile noastre. Mărşăluim prin furtună, dar după furtună vine soarele... Europa este emancipată; da, este emancipată dela Marathon. In ziua aceea principiul imobilismului oriental a fost învins pentru totdeauna; Libertatea boteză pământul nostru; Europa se puse'n mişcare. Ea merge înainte şi astăzi; şi nu câteva zdrenţe de hârtie vor fi în stare să împiedice această Europă să meargă înainte..."
Giuseppe Mazzini
(„Credinţă şi Viitor", Paris 1850)

Grigore Manoilescu †

La 29 Aprilie curent s'a stins năpraznic din viaţă Grigore Manoilescu. In urma lui rămân o soţie şi o fată, de care a fost rupt în urma ultimului război şi a invaziei comuniste acum aproape două decenii, cărora nu le va mai fi niciodată dat să-l aibă alături de ele. Şi mai lasă în urmă un număr de prieteni şi de camarazi întru luptă şi idealuri, care l-au iubit ca pe un frate mai mare şi i-au apreciat marile calităţi de omenie, de discretă abnegaţie şi de total devotament pentru ţara lui pângărită de hidra bolşevică.

Pentru Grigore Manoilescu ultimul sfert de veac de viaţă a însemnat o neîntreruptă luptă. Ca director al ziarului „Buna Vestire" din Bucureşti, ca Ministru al Guvernului Naţional dela Viena sau ca frunţaş al exilului în lupta de eliberare naţională, a sacrificat deopotrivă, conştient, clipă de clipă, tot ce a avut bun în desaga încărcată a sufletului său generos. Cine a avut norocul să-l cunoască şi a câştigat dreptul să-i devină prieten, nu a putut, mai devreme sau mai târziu, să nu se lase contaminat de neastâmpărul său creator. Oriunde l-au condus paşii neobosiţi în lunga-i bejenie, a reuşit mereu să zbuciume conştiinţele obosite ale celor mai slabi, să zguduie indolenţe, să semene speranţe şi voioşie şi, prin exemplul dinamismului său natural, să antreneze în vâltoarea stârnită de bogatul său spirit de iniţiativă pe toţi aceî din jurul său care nu-şi epuizaseră complet puterea de dăruire. Câtora oare nu le-a fost în momente de rătăcire sau de deznădejde călăuza sigură pe drumurile întortochiate ale diasporei?

Nici locul unde se oprise cu câţiva ani în urmă şi unde, acum câteva zile, a închis pentru totdeauna ochii, nu i-a fost popas în zbuciumata-i viaţă. Cu toate grijile care copleşesc zi de zi existenţa oricărui exilat, care nu uită în noianul propriilor nevoi, ambiţii şi interese, marile ţeluri şi raţiunea sa de existenţă, Grigore Manoilescu a reuşit să poarte până la ultimul suflu cu demnitate şi cu voioşie crucea propriilor lui convingeri şi a continuat nestingherit, cu aceeaşi uitare de sine care i-a atras drăgostea prietenilor şi a stârnit teama şi respectul inamicilor, lupta lui neînduplecată pentru neam. In momentul în care moartea l-a smuls pe neaşteptate dintre prietenii şi tovarăşii lui de luptă, era tocmai pe cale, după o trudnică activitate, să încheie pregătirile pentru o săptămână de afirmare românească în oraşul care-l adăpostise. Dară inima, erodată de cazna prea multelor sale dăruiri, l-a fost mai slabă decât sufletul, şi sa oprit, lăsând un gol de neumplut în rândrile mişcării de eliberare şi pustiu în sufletul nenumăraţilor prieteni. Doar convingerea că deacum va îmbogăţi prin forţa sufletului său imensa oaste nevăzută a fiilor neamului morţi la datorie, ne este, celor care rămânem după el, slabă consolare. **D. G.**

„In ţara mea aşi fi putut să rămân liniştit şi sigur, fără nicio teamă, dacă nu m'ar fi chemat credinţa mea faţă de creştinătate.

Io Mihai Voevod al Ungrovlahiei, al Ardealului, al Ţării Moldovei."

(Mihai Viteazul: Memoriu trimis Împăratului Rudolf la 1601)

I. G. DIMITRIU

VITEJII DIN CARPAȚI

Pe culmi de munți sihaștri, prin peșteri scorburoase,
Prin văgăuni ca noaptea, pe sub tufani uriași,
Se strâng mereu voinicii, cu capete pletoase,
În gând să scape Țara de hainii vrăjmași.

Așa precum pe timpuri, pădurea îi strânsese
La sân, ca frați de cruce, în mâini cu buzdugane,
Să-și apere moșia, și-acum în cete dese,
Se-avântă cu dârzie spre stâncile avane.

De-acolo, ochi de vultur se lasă pe câmpie,
Să iscodească Țara, să-și prindă pe dușman,
Să-l judece la codru, ce-i cată pe moșie,
Să-și potolească ura ce-a strâns-o an de an...

Așa-și făceau dreptatea străbunii noștri mari,
Când înțepau dușmanii să nu mai calce'n glie,
Ori semănau cu lifta pogoane de stejari,
Ca să le taie pofta pe-aci ca să mai vie...

10 Mai 1963
(Din vol. „Cu voi, strămoșii mei de altădată)

SEMNALĂRI

◆ În **„Orpheus"**, revistă editată de Universitatea din Catania, Anul X, Nr. 1, D. Eugen Lozovan publică o Bibliografie a lui N. I. Herescu, cuprinzând lucrările lui științifice despre limba și literatura latină. Revista aceasta se poate procura prin Librăria **Bottega d'Erasmo**, Via Gaudenzio Ferrari 9, Torino, Italia.

◇ Prin îngrijirea Dlui Octavian Buhociu, Centrul Român de Cercetări (129, Boulevard Saint-Germain, Paris 6-e) a editat **Fenomenologia spiritului de G.W. F. Hegel, istorisită de Constantin Noica.** Volumul costă DM 10.

◆ Pentru restabilirea adevărului istoric, D. General Platon Chirnoagă răspunde Dnei Denise Basdevant, autoarea cărții «Terres roumaines contre vents et marées», carte apărută în 1961 la Paris (Editions de l'Epargne). Purtând titlul **«Un chapitre d'histoire roumaine»**, răspunsul Dlui General Chirnoagă a apărut sub forma unei broșuri de 75 de pagini, în **Colecția DACIA** din Rio de Janeiro. Lucrarea Dlui General Chirnoagă, asupra căreia vom reveni, a fost tipărită într'o primă ediție de 2025 exemplare. Lucrarea se poate procura scriind la următoarea adresă: Dr. Fausto Bradescu, rua Figueiredo Magalhaes 771, apt. 601, Rio de Janeiro — GB, Brasil.

◇ În seria **„Nostalgii pribege"** a apărut discul **„Invierea"**, cuprinzând versuri și melodii compuse de Dna Eglantina Daschievici, a cărei activitate în serviciul cauzei românești merită numai cuvinte de laudă și de recunoștință.

Amatorii de colecții românești sunt rugați să se adreseze Dnei Eglantina Daschievici, 4621 No. Kemmore Avenue, Chicago 40, Illinois, USA. Costul unui disc: 4 dolari + expediția.

◆ Societatea Academică Română a editat primul număr al **Revistei Scriitorilor Români.** Într'o foarte frumoasă prezentare, acest prim număr al revistei conține 175 pagini de proză, versuri, cronici, idei și fapte. Revista Scriitorilor Români se poate procura scriind la adresa: Dr. Octavian Bârlea, 8 München 8, Preysingstrasse 83, Germania. La aceiași adresă se poate procura și Tomul II din **Acta Historica,** volum apărut de curând (340 pagini) și care conține o foarte interesantă lucrare a Dlui Radu R. N. Florescu: **"The struggle against Russia in the Roumanian Principalities, 1821—1854".** Costul acestui volum este de 8 dolari US.

◇ Nedivulgate până în 1961, Protocoalele celor 13 ședințe în care s'a hotărît soarta Germaniei și a țărilor din Europa orientală au fost acum traduse în l. germană și publicate într'un volum de 436 pagini. La citirea acestor pagini nu ești cuprins numai de revoltă, ci și de scârbă, față de conducătorii „marilor noștri aliați", unul mai ignorant, mai cinic, mai trivial și mai beției decât celălalt, personagii periferice cărora nu li s'ar fi putut încredința nici măcar conducerea unei subprefecturi, dar care au fost împinse înainte de prea cunoscuta ocultă, desgustătoare paiațe pe care le vom blestema din neam.

Recomandăm călduros lectura cărții al cărui autor este **Helmut Sündermann: POTSDAM 1945, Ein kritischer Bericht,** Druffel-Verlag, 813 Leoni am Starnberger See, Germania.

N. IORGA

În vremile de amenințare contra noastră din partea celor ce se cred deposedați, în vremile de neașezare interioară, literatura nu poate dezerta decât primind pentru reprezentanții ei pedeapsa dezertorilor. Avem nevoie de ea și o menținem mobilizată în fața inamicului. Estetism, rafinării din capitale obosite, facă-le altii la vremea lor; celor de azi le e interzis acest drept. Dacă nu se conving, conștiința însăși a acestui neam îi va zdrobi. Dar, dacă pentru vechii preoți și călugări exprimarea unității naționale se închidea în marginile limbii oriunde înțelese, dacă pentru generațiile moderne era de ajuns să vadă o realitate întreagă pentru a o înțelege și rosti, azi sarcina e mult mai grea. Tot ce oferă viața populară în țara unită trebuie să se lege de tot ce dă o tradiție de altfel veacuri pentru a inspira literatura de azi. Nu e piatră spulberată, nu e filă ruptă din manuscrise, nu e fior mișcând iarba mormintelor care să fie de prisos. Iar aceasta poate fi pentru mințile înguste „romantism"; pentru noi e cel mai autentic și solid realism. („Lamura" VIII, 1926, p. 6)

Pe marginea unei sărbători

de Antoaneta BODISCO

Întâlnirea cu oamenii poate fi prilej de bucurie, întrebare ori nădejde, căci viața nu e numai spaimă, curgere a vremii, nimicnicie...

Goethe vorbea cândva de „ceasul ales de zei": **die gottgewählte Stunde,** ior Rilke, de sărbătoarea care dăruește omului, „spațiu, vânătoare și Patrie": **Weite, Jagd und Heimat.** La cei vechi, sărbătoarea căpăta un înțeles adânc de plenitudine, de „încredere bucuroasă", **Heorté.** În asemenea ocazii, participăm la „sensul lumii", „jucăm împreună cu ceilalți, în jurul lumii", ne amintim că întâlnirea cu semenul poate avea loc și altfel decât pe câmpul de luptă.

Serbarea **solemnă,** comemorând un eveniment național, are un accent grav, răspunde unor stări sufletești particulare. Ea, se încadrează în **timp** și **spațiu,** devine istorie.

În Exil, fiecare comemorare ne strânge loialtă, în comunitate de tradiții și credințe, în intimitate de oaspeți și gazde, într'o nevoe stringentă de afirmare și confruntare cu timpul și spațiul nostru românesc. Participând la asemenea solemnități, îndeplinim nu numai o datorie față de locul și neamul din care ne tragem, regăsim nu numai, pentru câteva ceasuri, vechiul legământ cu ființele, priveliștile, întâmplările care ne-au turburat copilăria și însemnat destinul, dar, aflăm și prilejul unui dialog, de pe alte poziții, cu viitorul.

La o serbare solemnă cum e Zece Mai, de pildă, independența națională se împletește, astăzi, cu aceea a fiecăruia dintre noi, în orice colț al lumii ne-am afla în diasporă. Într'o astfel de zi, înțelegem că lupta pentru împlinire — națională ori individuală — e mai totdeauna o problemă de generații. Nimic, nu se poate înfăptui în pripă nici chiar opera de creație, ale cărei idei pot fi duse — oricând — mai departe, de alții. Iar, splendida singurătate a geniului e și ea o lecție de solidaritate fie numai cu opera creatoare a omului. Pe plan național, toate faptele se întâmplă în comunitate, în împărtășire de bunuri și ideaIuri. Bunul cel mai de preț al unui neam e limba lui, fără de care nu poate exista o conștiință ori trăire spirituală.

Acum câteva zile, vorbind la 10 Mai, I. V. Emilian evoca amintirea unui mănunchiu de țărani moldoveni, aruncați de soartă la „porțile Asiei", în Cuban. O mână de oameni simpli, curați, care-și păstrau limba și straele lor de acasă, de peste un veac. Se strigau între ei pe nume nemai întâlnite în țara din care plecaseră, „Sai în sus", „Gălăgie", „Chelealbă", „Brustur"... nume cu freamăt de horă și cântec haiducesc și stăteau piatră de hotar la marginea stepei. Valul roșu a trecut și peste ei, cum peste diminețile și plaiul străbun, dar ne turbură gândul că undeva, unul dintre ei va fi rămas, în vreo mlăștă tânără purtând mai departe cuviința, portul și dorul de-acasă...

RĂZBOIUL MODERN

Războiul modern nu este nici „războiul convențional" și nici „războiul nuclear" (atomic) al cărui spectru ne este mereu fluturat de coexistențialiștii care vor cu orice preț să lichideze civilizația occidentală, ci război revoluționar, așa cum este practicat în Sudestul asiatic, așa cum va fi practicat probabil mâine în America Latină și în Europa.

În Editura «La Table Ronde» (40, rue du Bac, Paris 7-e), Colonelul Roger Trinquier a publicat remarcabila sa lucrare **«La guerre moderne»,** analiză lucidă a războiului revoluționar.

Fiu de țărani din Departamentul Hautes-Alpes, Roger Trinquier a fost la început învățător în satul natal. Prin temperament și prin vocație, Roger Trinquier era destinat însă unei alte cariere. Trecând prin Școala de Ofițeri dela Saint-Maixent, a devenit ofițer de Infanterie Colonială, armă care a dat numai elemente de elită. Din 1938 și până în 1945 îndeplinește o misiune specială în China. Revenit la Saigon, în Indochina încă franceză, Trinquier este repartizat, la propria cerere, unei unități care avea să devină celebră, „Detașamentul Ponchardier". Cu această unitate, înfruntând necontenit trupele Viet-Minh, a cunoscut din plin războiul revoluționar, sub toate aspectele lui. Mai târziu în Algeria, în luptă cu bandele F. L. N., Trinquier a avut ocazie să studieze aspecte noi ale acestui război, metode care nu fuseseră predate până atunci nici în școlile de ofițeri și nici în academiile militare.

În fața amenințării latente, dar nici decum ascunse, de a exploata toate loviturile de stat și toate răsturnările de guverne în vederea instalării dominației comuniste, în fața aparatului de propagandă, de infiltrare și de subversiune utilizat de comuniști, învățămintele campaniilor din Algeria și din Indochina sunt foarte prețioase. Problema instalării mijloacelor de luptă trebue studiată din timp de pace. Trebue deasemenea să se țină seama de faptul că razboiul modern nu mai este **oficial** declarat și că inamicul, la adăpostul „libertăților democratice", își instalează, din vreme și nestingherit, elementele de care se folosește în timp de război.

Noua formă de război necesită un sprijin neconditionat din partea populației, sprijin care poate fi obținut prin convingere sau, la nevoie, **prin constrângere.** Astfel terorismul devine o armă de război. Într'o epocă când bombardarea orașelor deschise (chiar și cu bombe atomice) este admisă, nu se mai poate reproșa teroristului metodele de care el se folosește. În orice caz, toți trebue să țină seama de eficacitatea acestei arme a războiului modern.

Autorul examinază deasemenea mijloacele de protecție a populației, protecție care revine unui organism în care fiecare locuitor participă în mod activ. Un serviciu special de informații are misiunea să detecteze toate elementele ostile și să exploateze informațiile dobândite prin acțiuni ofensive.

În războiul modern, operațiile militare prezintă trei aspecte: în localitățile urbane, unde vor avea un caracter polițienesc; în mediul rural, unde grupele de partizani inamici nu trebue să afle nici un sprijin din partea populației locale, unde aceiași partizani trebue să fie necontenit hărțuiți, să li se taie legăturile de aprovizionare și să fie constrânși să se replieze spre zonele lor de refugiu; în fine, al treilea aspect: intervenția trupelor proprii în aceste zone de refugiu, fiind vorba în cele mai multe cazuri de trupe de parașutiști sau transportate în helicoptere, trupe capabile să distrugă inamicul.

În ultimul capitol, Colonelul Trinquier examinează posibilitățile de a purta războiul pe teritoriul inamicului, cu excluderea armelor clasice a căror folosire ar putea provoca complicații internaționale. Pentru noi (ne gândim la acei care nu au renunțat la luptă), capitolul acesta prezintă un interes deosebit...

În decursul veacurilor, forma războiului a evoluat mereu. Astăzi ne aflăm la un nou punct de plecare. Cu apariția armamentului atomic, puterea de distrugere este atât de mare încât utilizarea ei ar atrage dispariția simultană a beligeranților. **Armamentul atomic nu va fi deci folosit.** Și totuși războiul nu va dispare. Pentru Europa se pune așadar problema pregătirii războiului revoluționar, război care redă elementului om valoarea și eficacitatea lui individuală. Victoria nu va fi obținută de tehnicienii chemați să apese pe un buton, ci de trupele de elită, bine antrenate și inițiate în metodele de luptă ale inamicului adică în metodele de luptă ale războiului modern.

ATENȚIE D. 8 C.

Camarazii care, între 21 Iunie 1941 și 10 Mai 1945, au făcut parte din una din următoarele unități sunt rugați să ne comunice urgent adresa:

Regimentul 2 Călărași-Cercetare,
Regimentul 3 Călărași-Moto,
Regimentul 4 Roșiori (inclusiv Divizionul Blindat, constituit în Iunie 1944),
Regimentul 12 Roșiori (desființat la sfârșitul lui Oct. 1944),
Regimentul 3 Artilerie Călăreață (denumit după 1944 „Artilerie-Moto"),
Divizionul 44 Aruncătoare (120 mm),
Escadronul 44 Moto-mecanizat,
Escadronul 44 Pionieri,
Escadronul 44 Transmisiuni,
Compania 44 A. A.,
Plotonul 44 Poliție,
Coloana 44 Muniție-Moto,
Ambulanța 44 Moto,
OPM 974 și OPM 86.

Este vorba de expedierea unei comunicări și a unui chestionar.

Român deșărat, care muncești din greu, de azi pe mâine, departe de patrie, dar cu icoana ei mereu în inimă și în cuget, gazeta aceasta este gazeta ta.

Suntem amenințați și loviți, din multe părți. Luptăm! Cu înverșunarea cu care am luptat la Hotin, în Crimeea și în pustiul din Calmucia.

Dacă dușmanul ne va copleși și ne va răpune, să se ridice alții și să poarte Stindardul mai departe, până la biruință.

EUROPA BANCHERILOR

Henry COSTON: **L'Europe des banquiers,** Documents et Témoignages, Librairie Française, rue Mazarine, Paris 6-e.

După «Les Financiers qui mènent le Monde», după numeroasele sale lucrari asupra Francmasoneriei, Henry Coston publică un nou și foarte documentat volum, tratând problema forțelor mai mult sau mai puțin oculte care conduc destinele omenirii. După ce face istoricul tuturor trusturilor europene, dela Rothschild până la Krupp și arată tot păienjenișul de fire și de ițe care mențin legătura între aceste trusturi, Henry Coston reușește să lămurească o serie de acțiuni și de gesturi politice, care erau învăluite până acum în cel mai desăvârșit mister. Cartea aceasta, este în acelaș timp instructivă și pasionantă. Pentru edificare, iată câteva din capitolele ei mai importante: Eșecul Comunității europene de apărare (C. E. D.), Eminențele cenușii din Republica Federală Germană, O dinastie a oțelului: Krupp, Între Thyssen și Mannesmann, Trusturile care domină Italia, Cesarul petrolului (Mattei), Rothschild în Belgia, Congo: câmp rezervat unei lupte fără cruțare, Trei coloși olandezi, Unilever: Glorie și putere, Acești domni din City, Rothschild în Spania, Imperiul Schneider și statul său major, Aliații capitaliști ai comunismului internațional.

Recomandăm această carte cu deosebire acelora care ne reproșează necontenit că ne amestecăm „în treburi care nu ne privesc și în afacerile interne ale altor țări". Acești compatrioți vor avea astfel ocazia să constate că prin „Europa bancherilor" nu ne vom redobândi niciodată libertatea și că „problemele românești" sunt problemele Europei care nu poate fi ce trebue să fie, adică bastion împotriva marxismului și capitalismului apatrid, decât printr'o luptă comună, în spirtul unui naționalism european.

Pentru STINDARDUL

URMARE LA LISTA Nr. 4/1962

	DM
D. O., Mannheim, Germania	20,—
Anonim, N. J., USA	4,—
Dipl.-Ing. N. M., München 8, Germania	10,—
I. R., Paris 11, France	8,—
G. Y., Paris 16, France	8,—
V. B., Lisboa, Portugal	15,—
Dr. I. P., Nürnberg, Germania	10,—
A. F., Madison, Wisc., USA	19,50
H. S., Kempten/Allgäu, Germania	10,—
A. N., Saarbrücken 3, Germania	10,—
N. T., Schwäb. Gmünd, Germania	10,—
M. C., München 27, Germania	10,—
E. W., Nürnberg, Germania	10,—
I. P., Paris 7, France	40,—
P. I., Paris 12, France	8,—
Total Lista Nr. 4	3208,50

LISTA Nr. 5/1956

	DM
M. C., Cleveland 2, Ohio, USA	39,—
Anonim, N. J., USA	4,—
J. M., Dahn/Pfalz, Germania	20,—
N. N., Stuttgart 7, Germania	10,—
S. M., München 37, Germania	22,—
E. R., Darmstadt, Germania	10,—
A. A., Waging, Germania	25,—
General a. D. H. E., Notzingen, Germ.	20,—
Fr. R. K., Fellbach/Württ., Germania	8,—
Cpt. M. C., Ottobrunn, Germania	15,—
O. R., Biberach/R., Germania	5,—
E. D., Baddek, Canada	8,—
Av. G. G., München 13, Germania	50,—
Dr. R. W., München 13, Germania	12,—
Anonim, N. J., USA	8,—
Dr. Gh. T., München 55, Germania	10,—
Dr. E. G., Bad Reichenhall, Germania	10,—
Anonim, N. J., USA	8,30
Annamaria R., Weil/Rh., Germania	4,—
R. M., Darmstadt, Germania	15,—
V. A., München 15, Germania	20,—
H. K., L-Sigmaringen, Germania	10,—
A. B., München 27, Germania	5,—
O. R., Graz, Austria	5,—
Major a. D. W. R., Landau, Germania	5,—
Generallt. a. D. von H., Freiburg, Germ.	10,—
Anonim, N. J., USA	5,50
M. Z., Schöningen/Br., Germania	10,—
Anonim, Rosenheim, Germania	100,—
Anonim, N. J., USA	7,50
W. R., Milano, Italia	5,—
V. P., Den Haag, Olanda	10,—
Anonim, N. J., USA	5,50
Anonim, Freiburg/Br., Germania	20,—
Anonim, N. J., USA	4,50
D. M., Bernau/Chiemsee, Germania	5,—
Divizia 291-a Infanterie, Oldenbg., Germ.	10,—
Anonim, N. J., USA	11,50
S. M., München 13, Germania	20,—
Al. P., München 13, Germania	100,—
C. T., Livonia, Mich., USA	19,—
Anonim, N. J., USA	7,50
Dr. S. T. M., Aachen, Germania	10,—
J. M., Schönaich/Württ., Germania	5,—
Maior Al. P., Freiburg, Germania	12,—
Dr. I. M., Paris 15, France	24,50
V. S., Paris 15, France	8,—
N. R., Paris 16, France	8,—
G. M., Paris 14, France	8,—
J. P. F., Paris 20, France	8,—
Camarad, Paris 2, France	24,50
I. S., Paris 19, France	82,—
M. D., Seine et Oise, France	24,50
A. A., Joinville, Seine, France	20,—
Dr. K. O., München 19, Germania	1,50
T. T., Athena, Grecia	20,—
Anonim, N. J., USA	7,50
Dr. Gh. T., München 55, Germania	10,—
Dr. B. C., N. J., USA	19,50
A. C., Oberstdorf/Allgäu, Germania	20,—
A. B., München 13, Germania	20,—

(urmează)

„Eroii și martirii sunt verigile prin care se leagă lanțul veșniciei naționale"

Publicăm mai jos

LISTA Nr. 13
de ofițeri și subofițeri morți pe câmpul de onoare, începând dela 21 Iunie 1941, ora 24:

OFIȚERI

202. **Tudoroiu** Gh. Dumitru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 11 Iulie 1941.
203. **Stănescu** Alexandru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 12 August 1941.
204. **Neculau** C. Mihai, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 12 August 1941.
205. **Radu** S. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 14 August 1941.
206. **Antonescu** Al. Vasile, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 21 August 1941.
207. **Andreescu** A. Alexandru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 21 August 1941.
208. **Rădulescu** Pavel, Locot. (activ), Infanterie, mort la 22 August 1941.
209. **Vlădoiu** Paul, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 22 August 1941.
210. **Oțelea** Ioan, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 22 August 1941.
211. **Angelescu** C. Vasile, Căpitan (activ), Cavalerie, mort la 22 August 1941.
212. **Eremia** St. Nicolae, Sublocot. (activ), Cavalerie, mort la 22 August 1941.
213. **Vlah** I. Ioan, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 22 August 1941.
214. **Giurgică** A. Anton, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 22 August 1941.
215. **Popescu** C. Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 22 August 1941.
216. **Ionescu** I. Marin Vintilă, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 22 August 1941.
217. **Dumitrescu** Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 22 August 19411.
218. **Ceaușel** Constantin, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 22 August 1941.
219. **Palade** Vasile, Lt. Colonel (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
220. **Ventel** Valeriu, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
221. **Dumitrescu** I. Constantin, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
222. **Țugui** T. Anton, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
223. **Popescu** D. Damian, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
224. **Părăianu** C. Constantin, Locot. (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
225. **Vaida** Gheorghe, Locot. (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
226. **Munteanu** Vasile, Locot. (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
227. **Burlă** Simion, Locot. (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
228. **Rădulescu** I. Romulus, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 23 August 1941.
229. **Popescu** P. Grigore, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 23 August 1941.
230. **Niță** Dumitru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
231. **Jucan** Petre, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
232. **Chivulescu** G. Nicolae, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
233. **Popescu** I. Vasile, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
234. **Dalea** M. Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
235. **Matei** Gh. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
236. **Feraru** Gh. Teodor, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
237. **Filipescu** Laurian, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
238. **Misir** G. Dionisie Andrei, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
239. **Iona** D. Constantin, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
240. **Georgescu** G. Dumitru, Sublocot. (rezervă), Artilerie, mort la 23 August 1941.
241. **Constantinescu** Victor, Maoir (activ), Infanterie, mort la 24 August 1941.
242. **Răducanu** Ioan, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 24 August 1941.
243. **Constantinescu** Constantin, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 24 August 1941.
244. **Savu** Alexandru, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 24 August 1941.

SUBOFIȚERI

111. **Ștefanovici** I. Cezar, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 24 August 1941.
112. **Nica** D. Gheorghe, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 24 August 1941.
113. **Enache** Petre, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 24 August 1941.
114. **Badea** Gh. Martin, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 25 August 1941.
115. **Văjăianu** V. Ioan, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 25 August 1941.
116. **Lateș** Dumitru, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 25 August 1941.
117. **Hurdubaie** Dumitru, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 25 August 1941.
118. **Dragu** Panait Vasile, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 26 August 1941.
119. **Voicu** Gr. Florea, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 27 August 1941.
120. **Balaș** N. Nicolae, Sergent major (activ), Artilerie, mort la 27 August 1941.
121. **Ștefan** Gh. Nicolae, Sergent major (activ), Cavalerie, mort la 27 August 1941.
122. **Lupușor** V. Gheorghe, Sergent major (activ), Cavalerie, mort la 27 August 1941.
123. **Apreotesei** Gheorghe, Plotonier TR (rezervă), Cavalerie, mort la 27 August 1941.
124. **Mihai** N. Ioan, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 28 August 1941.
125. **Popescu** E. Mimi, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 28 August 1941.
126. **Huliac** C., Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 28 August 1941.
127. **Baumgartner** I., Plotonier TR (rezervă), mort la 28 August 1941.
128. **Dabija** Al., Teodor, Sergent major (activ), Cavalerie, mort la 29 August 1941.
129. **Popovici** N. Ioan, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 30 August 1941.
130. **Gogonel** T. Ioan, Plotonier major (activ), Infanterie, mort la 30 August 1941.
131. **Diaconu** V. Ene, Plotonier major (activ), Infanterie, mort la 30 August 1941.
132. **Cepoi** A. Mihai, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 31 August 1941.

Rumänische Kavallerie auf dem Vormarsch in Bessarabien (Juli 1941)

Grup C.C.A. român în urmărire dela Oskol la Don

Publicăm mai jos un fragment din însemnările Locotenentului Gheorghe Jianu, ofițer care a făcut parte din Grupul de Cercetare al Corpului 6 Armată. In fraze scurte și clare, Lt. Jianu arată fazele acțiunii de urmărire întreprinsă de acest grup, după trecerea Oskolului și până la Don.

Grupurile de cercetare au fost unități călări, mobilizate de regimentele noastre de călărași și repartizate diviziilor de infanterie sau corpurilor de armată, în cadrul cărora au îndeplinit misiuni speciale. In prima fază a campaniei din Rusia, aceste grupuri de cercetare au operat, în cele mai multe cazuri, ca detașamente de descoperire, adică au precedat cu zeci de kilometri grosul trupelor și au luptat pe cont propriu. La unitățile germane asemenea misiune a revenit blindatelor ușoare. Grupul de cercetare divizionar a fost în realitate un escadron întărit, cu mitraliere și cu tunuri anticar, putând alinia în eșalonul de luptă cel mult 130 ostași. Comandantul unui asemenea grup era un căpitan. Grupul de cercetare de corp de armată, al cărui comandant era un Lt. Colonel, a avut un efectiv de aproximativ 300 luptători, grupați în două escadroane de pușcași, un escadron de armament greu și un ploton de comandă. Asemenea organizare a avut și Grupul 56 despre care este vorba aci.

Foarte mobile și dispunând de o destul de mare putere de foc, grupurile noastre de cercetare s'au remarcat prin performanțe de marș și prin deosebită temeritate. Valoarea lor combativă a fost determinată de elementul uman, călărași cu schimbul, feciorii țăranilor fruntași, trecuți de stăpânii de azi ai țării în categoria chiaburilor, împotriva cărora sistemul comunist și-a îndreptat toată urgia de care a fost capabil. După ce au sângerat pe toate câmpurile de bătae, zeci de mii din acești țărani mândri, credincioși, harnici și tradiționaliști până'n măduva oaselor au pierit pe traseul Canalului și în lagărele de exterminare din Deltă și din Balta Dunării.

Astăzi, după părjolul prin care a trecut țara, este greu de conceput că instituția călărașilor cu schimbul, una dintre cele mai vechi rânduiri românești, ar mai putea fi vreodată resuscitată. Călărașii cu schimbul aparțin trecutului! Faptele lor vor fi însă mereu exemplu, un exemplu luminos pentru generația tânără care, cu alte mijloace și în alte condițiuni, dar în același spirit, va trebui să cladească, prin luptă, o altă Românie, nici ca cea de azi dar nici ca cea de ieri.

ive

In urma luptelor îndârjite de la Sud de Harkov, lupte care au început încă din Mai 1942, trupele române, împreună cu cele germane, forțează Donețul, reușind să arunce inamicul dincolo de Oskol. Trupele sovietice încearcă însă să se regrupeze...

Grupul de cavalerie român (NN. Grupul de Cercetare el Corpului 6. Armată, corp comandat de Generalul Dragalina Corneliu), după ce curăță întinsele păduri de pe ambele maluri ale Donețului, unde inamicul rezistă în fortificații de campanie și în cazemate, primește misiunea să treacă Oskolul și să depășească infanteria care formase un cap de pod.

In ziua de 8 Iulie 1942, Grupul trece Oskolul, într'o regiune nisipoasă și în întregime minată, regiune care are o adâncime de 7 până la 8 km. Străbaterea acestei zone întampina multe greutăți, cavaleriștii români fiind nevoiți să scoată fiecare vehicul împotmolit în nisip.

Depășindu-se infanteria noastră, se ia contactul cu inamicul. Acesta încearcă să împiedice înaintarea aruncând podurile în aer, plantând pretutindeni mine și lăsând la fiecare pas cuiburi de rezistență.

Prin atacuri îndrăznețe și manevre iscusite întreprinse de comandantul acestui grup, rezistențele inamice sunt înfrânte rând pe rând. Cavaleria noastră cade în spatele coloanelor bolșevice, tâindu-le retragerea și capturând sute de prizonieri, arme, tunuri și tot felul de material.

Inamicul caută să opună rezistență în satul **Melowatka,** dar e atacat puternic de Escadronul Căpitanului **Dumitrescu Teodor.** In urma unei manevre abile, efectuată de celălalt escadron, satul este cucerit și rămâne în stăpânirea noastră. Bolșevicii se retrag precipitat, fug pur și simplu, lăsând pe teren o bogată pradă. La 10 Iulie, plotonul din avantgardă de sub comanda Sublocotenentului **Mironescu** surprinde o coloană inamică, pe care o împrăștie, capturând un întreg ploton, arme automate și tunuri anti-car. Urmărirea continuă, neîntrerupt, zi și noapte, parcurgându-se zilnic până la 70 km, **în luptă...** Inamicul nu se mai poate grupa decât în timpul nopții.

Rând pe rând cad localitățile **Starolejesk** (unde a fost lagărul ofițerilor polonezi care au fost asasinați la Katyn), **Sevcenko, Jeursug, Belovodsk, Baranikovka,** cucerite toate prin fulgerătoare atacuri și neîntreruptă urmărire, operații executate cu temeritate de călărești români.

La 14 Iulie, Comandantul trupelor române încredințează Grupului de recunoaștere, întărit cu câteva mijloace suplimentare, o nouă mi-

(urmare în pag. 4)

LOCOTENENTUL TEODORESCU DAN

Era la începutul lui Septembrie 1941, zi de toamnă, cu soare mult, cu luncile ruginite care trimeteau peste limanuri frunze de aur.

In ziua de 12 Septembrie, un ordin hotărește să se întărească bombardarea Odessei. S'apropie deci ceasul atacului celui mare. Toți așteaptă cu sete, cu bucuria că izbânda va fi de partea noastră.

Intre aceștia, un tânăr ofițer, Locotenentul Teodorescu Dan, comandantul unui escadron de Cavalerie, pare nemulțumit că deși apără sectorul dintre limanuri, se află deocamdată în rezervă cu unitatea sa.

In groapa de adăpost, de odihnă și de tragere, locotenentul stă între soldații săi dragi. După ce și-a împărțit țigările, îl prind amintirile. Sufletul călătorește spre mama lui scumpă, inima spre fata dragă de pe Mureș. La amândouă le-a scris azi dimineață. Gândul lui de ostaș se îndreaptă și spre unitatea vecină, unde, cu vitejie, comandă Generalul Teodorescu, tatăl lui. Sub povara gândurilor, se roagă Domnului să-i aducă nou prilej de dovadă că locotenentul nu dezminte pe general.

Bombardamentul bolșevic s'a întețit. S'a deschis parcă iadul pe pământ. Șueră proectilele, iar postul de comandă și escadroanele din linia întâia stau sub vijelia bombelor.

Prin acest vuet de prăpăd, sosește în goană de la linia întâia un agent, abia putând să raporteze:

— Domnule Locotenent, comandantul diviziunului a fost omorît de o schijă, comandantul escadronului și observatorul de artilerie sunt, unul mort și altul rănit greu.

Lt. Teodorescu Dan, într'o fulgerare a văzut primejdia: **Linia 1-a fără comandant...** Cu Dumnezeu înainte! Acum două săptămâni îl îngropase un proectil și dacă a vrut Cel Atotputernic, a scăpat întâi datoria, că viața nu valorează nimic dacă nu-i împletită de fapte vrednice.

Sare din șanț cu arma în mână și aleargă spre linia primejduită. Se strecoară prin cernerea de ghiulele, ajunge la telefon, ia comanda și respinge, cu mari pierderi, atacul bolșevic.

Acum e fericit. O nouă biruință în cununa cavaleriștilor. Surâde mulțumit, fulgerând gândul spre Mureș și spre sectorul vecin.

După amiaza e luminoasă și tristă. Parcă a coborît o clipă de răgaz. O clipă cât să cadă un obuz, cam la 5 metri...

Locotenentul cade însângerat. Adună puterile în mâna dreaptă, arătând că datoria celor ce rămân, e: **Inainte!**

A doua zi Generalul Teodorescu primește ordinul să se ducă la spitalul din Severinovka să-și vadă feciorul.

Locotenentul Teodorescu Dan însăila ultimele clipe de viață...

A văzut pe general, — nu și-a văzut tatăl.

Cu sforțări uriașe a dus mâna spre frunte, ca pentru salut. Apoi șopti încet raportul:

— Domnule General, mi-am făcut datoria.

Și sub pleoapele care s'au lăsat, a rămas icoana mamei, a tatei, a fetei de pe Mureș...

Căpitan rez. D. IOV

UNUL CONTRA ZECE

Patrulă română de vânătoare deasupra Stalingradului

In ziua de 15 Sept. 1942 Escadrila 62 din Grupul 6 Vânătoare, grup comandat pe vremea aceea de Lt. Comandor Nae Rădulescu, primește ordinul să facă protecția unei formații de bombardament germano-române. Trei tineri zburători sunt desemnați să alcătuiască această patrulă de protecție: Sublocot. **Lupescu** Gheorghe, Adj. **Solomon** și Adj. **Coteanu.** Nici unul dintre ei nu a împlinit încă vârsta de 23 de ani...

Cele 3 avioane „IAR-81" sunt scoase imediat din mâștile de pământ unde erau adăpostite și, la ora 8,30 dimineața, patrula decolează. Zburând la 2500 m înălțime, după 10 minute dela decolare, patrula românească zboară deasupra imensului câmp de ruine care este Stalingradul. In aceiași clipă însă, avioane sovietice împânzesc cerul orașului. Patrula este atacată de „JAK"-uri... Opt, nouă, zece, cinsprezece, douăzeci, treizeci... Treizeci de JAK-uri bolșevice contra 3 IAR-uri românești! Fiecare zburător român trebue să înfrunte deci zece adversari. Unul contra zece! Partida pare dintru început pierdută, dar fiecare pilot român știe că-și poartă destinul în propriile sale mâini. Lupta'ncepe! Adversarii se caută unul pe altul, în figuri acrobatice și'n fracțiuni de secundă... Avionul pilotat de Adjutantul Solomon este lovit de moarte și se prăbușește în

(urmare în pag. 4)

◆ **Aparatul funcționăresc și frica de răspundere.** — Pentru fiecare cetățean care muncește efectiv există o serie de salariați neproductivi: funcționar sindical (regional, raional, local și al comitetului de fabrică), secretar de partid, instructor de partid, organizator de grupă, agitator, inspector raional, inspector regional, funcționari și informatori ai Securității, ai Miliției, ba chiar ai Comitetului Central. Unul controlează pe celălalt și fiecare se află sub controlul tuturor... „Neproductivii" creează o atmosferă imposibilă în întreprinderi, fiecare din ei având o rețea proprie de informatori și de periuțe... Nimeni nu vrea să răspundă pentru nimic și fiecare vrea să împartă răspunderea cu un altul, cu cât mai mulți posibil. Așa se explică de ce în RPR un act oficial, oricât de lipsit de importanță ar fi el, poartă o serie întreagă de semnături. Când cineva prezintă o cerere, portarul întreprinderii sau al instituției respective verifică identitatea petiționarului, cererea merge apoi la funcționarul referent; acesta întocmește un prim aviz care este semnat de șeful de secție, verificat de serviciul de contabilitate, contrasemnat de șeful de serviciu, contrasemnat de contabilul șef sau de inginerul șef și semnat în cele din urmă de director. **Certificatul fiscal** care atestează că cel în cauză nu datorează nimic fiscului **poartă 24 de semnături.** Din când în când, sub ploaia de reclamații, forurile superioare ale partidului, iau măsuri de reducere a aparatului funcționăresc, sau suprimă anumite formulare. Schemele de organizare se modifică într'adevăr, întreprinderea respectivă are cu 20 de funcționari mai puțin, dar... după câteva luni aceiași întreprindere a găsit însă modalitatea să-și sporească numărul funcționarilor cu alți 50. De cele mai multe ori, procedeul folosit este următorul: funcționarul respectiv este trecut pe tabela muncitorilor productivi, primește leafa de muncitor și... lucrează în birou.

◇ **Retrogadați.** — Carol Loncear, fost ministru al Metalurgiei, lucrează acum la Combinatul din Reșița, ca inginer la furnale. Generalul Ion Gheorghe, fostul șef al polițiștilor (Direcția Superioară Politică a Armatei), a fost trimis în surghiun la Oradea, în post subaltern la un comandament teritorial.

◆ **„Spaniolii"**, adică foștii voluntari ai brigăzilor internaționale în războiul civil din Spania, sunt rând pe rând scoși din funcțiile mai importante. Astfel, „Generalul" Holban, fost comandant de baterie în războiul civil, care a condus și el, un timp, Direcția Politică Superioară a Armatei, a fost trecut în cadrele de rezervă. Un timp a condus Direcția Bumbacului din Ministerul Industriei Ușoare, apoi a intrat în producție, ca ajutor de maistru la Filatura Română de Bumbac. Cu chiu cu vai a fost făcut maistru și în cele din urmă „subșef de secție", după ce a prezentat diploma de inginer textilist.

◇ **Fostul președinte al Sfatului Popular al Capitalei,** Dumitru Diaconescu, este acum director al unei fabricuțe de ghiață artificială. Oficial, scoaterea din funcție a survenit din cauza nedării la timp în folosință a unor blocuri de locuințe și din cauza neluării de măsuri pentru aprovizionarea Capitalei, în ianuarie 1962 această aprovizionare făcându-se cu camioanele militare. În realitate, Diaconescu a intrat în a conflict sentimental cu Chivu Stoica din pricina mezo-sopranei Elena Cernei.

◆ **Numărul studenților cubani** care studiază la universitățile din țară este acum de aproape 300. Numărul studenților din America Latină, din Tunisia, din Maroc și din Algeria este deasemnea în creștere. Studenții care nu provin din țările cu regim de „democrație populară" primesc o bursă lunară de 900 lei, din care trebue să plătească 400 lei pentru masă, 50 lei pentru locuință, 50 lei pentru materialul didactic și aproape tot atât pentru transportul cu autobuzul dela căminul din Grozăvești până la facultate. Din ce le rămâne, nu prea pot să se îmbrace. Din această pricină, unii studenți străini, în special cei care provin din țările „în desvoltare", sunt foarte jerpeliți și se ocupă cu fel de fel de negoțuri. La sosirea în țară, studenții africani sunt îmbrăcați (de guvern și de partid) din cap până în picioare, dar asta se întâmplă numai o singură dată.

Față de studenții străini, profesorii sunt de o indulgență extremă. Mai puțin indulgenți față de acești studenți sunt însă responsabilii UTM. Începând din anul 2 de studii, studenții străini intră sub controlul direct al UTM-ului. Încercările studenților africani de a obține autorizație pentru înființarea unei asociații proprii n'au avut nici un succes. Cât privește studenții români, aceștia observă o rezervă totală față de colegii lor străini, cu deosebire față de studenții de proveniență din țările occidentale. Românii îi consideră pe acești studenți drept comuniști convinși, periculoși, prezența lor la București putând fi doar astfel explicată. Comuniști sau necomuniști, cu excepția celor din Cuba, studenții străini se lecuesc repede de comunism și n'au decât un gând: să termine cât mai repede studiile și să se întoarcă acasă. Cu alte cuvinte, cea mai bună metodă de a lecui studenții occidentali de comunism este trimiterea la studii în RPR, sau în oricare altă țară „cu democrație populară".

◇ **Destituiri la Securitate.** — Colonelul Ion Cernea, pe adevăratul sau nume **Cserna,** fost comandant adjunct al corpului de pază a Comitetului Central (unitate care poartă numele de „Blocul 9") a fost destituit și arestat. Destituit a fost și Colonel Ludovic Cernea, pe adevăratul său nume **Steiner,** care ocupa o importantă funcție la Direcția Cadrelor din Ministerul Forțelor Armate.

Personalul Comisiei de Vize și Pasapoarte de pe lângă M. A. I. a fost în întregime remaniat. Noul șef al acestei comisii este acum Colonelul Belescu Petre, pe adevăratul său nume **Belinkov,** rus din Basarabia, fost învățător, născut în 1919. (Stind.)

ZECE MAI LA MUENCHEN

Anul acesta, Ziua Independenței a fost sărbătorită la München în sala festivă a parohiei Sf. Elisabeta, Sâmbătă 11 Mai, prin grija și osteneala Misiunii Române Unite din Germania, a Asociației Românilor din Germania de Sud, asociație condusă de Dl Colonel Dumitru Alexandrescu și a echipei noastre, a celor dela „Stindardul".

Sala aleasă s'a dovedit a fi neîncăpătoare pentru cele câteva sute de participanți, compatrioți și prieteni germani. Autorități, asociații de refugiați, de foști combatanți, precum și organizații studențești și ale tineretului german au ținut să fie reprezentate la această serbare românească. Organizatorii au primit multe mesagii de simpatie, printre care se numără și acel trimis de comandantul garnizoanei München a Bundeswehr-ului.

Serbarea a fost deschisă prin „Deșteaptă-te Române", cântat de Corul Misiunii Române Unite din Germania, cor condus de Părintele Vasile Zăpârțan, Vicarul general al Misiunii. Mai întâi în limba germană și apoi în limba română, despre însemnătatea zilei și în raport cu situația în care ne aflăm, a vorbit însufletit și emoționant Ion V. Emilian. În numele tuturor organizațiilor de refugiați germani, a luat apoi cuvântul Profesorul universitar Bolko Freiherr von Richthofen, fratele celui mai vestit aviator german, care a arătat suferințele prin care a trecut poporul nostru și a scos în evidență vitejia soldatului român. Dsa a mai spus că pentru toți refugiații germani, de dincolo de Oder-Neisse, „Stindardul" este un adevărat exemplu, articolele lui fiind citate în toate adunările și reproduse de toate publicațiile refugiaților germani, cu deosebire de cele scoase de germanii dinSilezia. În limba germană și într'o foarte frumoasă limbă românească, cald și cu vădit talent oratoric, Dra Christa Radler a vorbit despre rolul mamei și al familiei în țările aflate sub jugul comunist.

Cântece și jocuri populare românești au încadrat întregul program, Corul și noua echipă de dansuri a Misiunii Române Unite din Germania reușind să imprime acestei sărbătoriri un caracter de românească frățietate și un suflu tineresc. „Sârba'n căruță" și „Catalina" (solo: Dra Heidemarie Radler) au fost viu aplaudate, după cum viu aplaudată a fost și echipa de dansuri, echipă alcătuită din Drele: Beatrice Badisco, Corina Dumitrescu, Beatrice Fuchs, Madeleine Popescu, Octavia Popescu și Heidemarie Radler, precum și din Dnii: Gh. Băran, H. Bauer, N. Enberger, Ioan Mărie, Gh. Mihalcea și C. Radler. Deosebit succes au avut „Alunelul" și „Călușerul oltenesc".

Grup C.C.A. român în urmărire...

(urmare din pag. 3)

siune de urmărire... După ce depășește formațiile blindate germane, Grupul C. C. A. parcurge în prima zi 65 km, în luptă necontenită, întercepteză căile de retragere ale inamicului și reușește să captureze, a doua zi, 700 prizonieri, o întreagă coloană de muniții, 8 tractoare, numeroase arme și material de tot felul.

Grupul C. C. A. român ocupă satul **Nowo Ruskoje,** deschizând astfel drumul unui alt grup de recunoaștere, german, care-și reia înaintarea...

Suntem în ziua de 16 Iulie, la două luni după ce acest grup de cercetare reușise să înfrângă la Harkov rezistența a trei regimente rusești. Astăzi, ca și acum două luni, călărețiii români au înfruntat forțe inamice cu mult superioare ca număr...

Misiunea a fost deci executată. La ora 3 dimineața sosește însă un nou ordin: Grupul C. C. A. continuă urmărirea, cu aceiași vigoare și îndrăzneală.

Abia ieșit din **Wolosino,** grosul se isbește de o puternică rezistență a inamicului susținut cu artilerie de pe dealurile **Nord Valea Glubokaja.** Elementele grupului românesc se strecoară printre pozițiile inamice, deschid focul cu bateria cu care fusese întarit grupul și ajung pe calea ferată spre **Milerowo.** Ocupă trecerea peste această cale ferată și de aci atacă înălțimile dela Vest **Miterowo-Turewerof.** Prin luptă dârză, purtată pas cu pas, călărețiii români pătrund în adâncul pozitiei inamice.

Inamicul reacționează. O coloană inamică cade în spatele Grupului C. C. A. și caută să-l încercuiască. Datorită intervenției eficace a mitralierelor Căpitanului **Fărcășanu** coloana inamică este în cele din urmă împrăștiată. Sunt capturați numeroși prizonieri, precum și un bogat material.

Escadronul Cpt. **Paraschivescu Nicolae,** încercuit timp de o oră, rupe încercuirea, manevrează călare și cade, **în galop,** în spatele unei baterii sovietice. Bateria este capturată în întregime. După alte două ore, Escadronul Cpt. Dumitrescu Teodor, procedând identic, cade în spatele unei coloane sovietice de infanterie și capturează echivalentul a **două compănii, cu armamentul respectiv.**

Către orele 15, Grupul C. C. A. este din nou în atac, de data aceasta contra unui inamic care se organizase puternic în teren (NN. Una din calitățile ostașului sovietic era organizarea terenului, prin lucrări de sapă și camuflaj desăvârșit) și care rezistă cu îndârjire. După cum s'a constat mai târziu, poziția aceasta era apărată numai de ofițeri și de comisarii politici. Descălecați, cu baioneta la armă, cavaleriștii români înaintează pas cu pas, nimicind fiecare cuib de rezistență. Într'un iureș nebun, călărețiii cuceresc și ultimul reduit, apărat cu disperată bravură de ofițerii sovietici. Comandantul Grupului C.C.A. raportează prin radio: **„Comandantul Diviziei 278 sovietice, împreună cu tot statul său major, au fost luați prizonieri de noi."** Sunt capturate hărți, crochiuri, documente și întreaga arhivă a acestei divizii sovietice.

În acelas timp, la P. C.-ul Corpului 6 Armată se comunică, tot prin radio: „Escadronul Căpitan **Buruiană** (NN. Escadron de cercetare al unei divizii de infanterie, probabil a 2-a, dela Craiova), **flancgardă pe dreapta, a capturat Comandantul Regimentului 811 Inf. sovietică, 6 ofițeri și 2 comisari politici."** Către ora 21, satul **Turowerof** este ocupat și Valea **Glubokaja** interceptată.

A doua zi, Generalul Dragalina mulțumește personal ostașilor acestui grup de cercetare care, fără nici o clipă de odihnă, au mărșăluit și au luptat timp de 9 zile, **înaintând peste 400 km.** În ziua următoare se reia urmărirea; localitățile **Grekowo, Gorny, Stefanowka, Malinin** sunt ocupate rând pe rând. Abia la 20 Iulie se reia contactul cu inamicul. Acesta se predă în masă...

Cu toată oboseala cailor, umărirea continuă, prin căldura copleșitoare, prin praful înecăcios din stepa Donului... După etape de 90 km. zilnic, Grupul C. C. A. ajunge în ziua de 22 Iulie în fața satului **Grutkof,** pe valea râului **Zymlia,** un afluent al Donului.

Aci, Grupul de Cercetare român, aflat la 30—35 km înaintea unităților Corpului 6 Armată, singur, dispunând doar de propriile sale mijloace (NN. Echivalentul a 3 escadroane, adică cel mult 300 oameni în eșalonul de luptă), se izbește de un inamic puternic. În după amiaza aceleiași zile, Grupul C. C. A. atacă hotărît și capturează un ofițer și 54 soldați sovietici. În cursul nopții, inamicul trece la contraatac... Călărețiii români se apără cu îndârjire, resping contraatacul și păstrează poziția până a doua zi, când sosește Infanteria română care ia în primire poziția. Călărașii primesc altă misiune. **Ei ajung pe malul Donului** și iau legătura cu trupele germane...

Astfel, în decurs de 16 zile, parcurgând peste 1000 km, străbătând terenuri nisipoase și minate, când prind ploaie, când pe căldură însuportabilă, Grupul de Cercetare al Corpului 6 Armată, a realizat o extraordinară performanță și a executat cele mai îndrăznețe acțiuni. În aceste 16 zile, călărețiii Grupului C.C.A. au capturat: 1 General, statul-major al unei divizii, 39 ofițeri, 7 comisari politici, 3049 soldați sovietici, 40 mitraliere, 7 camioane, 14 tunuri anti-car și de însoțire, o baterie completă de artilerie de câmp, 16 pistoale-mitraliera (NN. La vremea aceea, unitățile sovietice nu erau dotate cu prea multe pistoale-mitralieră), 2 mitraliere A. A., 20 aruncătoare, 4 care blindate de recunoaștere, 42 tractoare, 41 arme anti-car, o auto-cisternă, 250 lăzi cu muniție rusă și engleză, căruțele a două coloane divizionare de transport... Luptând tot timpul la 30 km înaintea propriii infanterii, fără repaos, pricinuind inamicului pierderi considerabile și achitându-se în mod exemplar de toate misiunile primite, Grupul de Cercetare al Corpului 6 Armată merită recunoștința Patriei.

Locot. Gheorghe JIANU

Impresionantă manifestație a refugiaților în Brazilia

Pentru prima oară în Brazilia și în America Latină, credincioșii diverselor parohii creștine, întrunind în total 15 grupări etnice din țările subjugate de comuniști (inclusiv Cuba), au sărbătorit în acest an în comun Învierea Domnului.

Slujba religioasă — Pascoa dos Exilados — s'a oficiat Duminică, în 21 Aprilie, orele 10,30, în Catedrala Catolică din Praça da Sé, de către S. Sa Episcopul Antonio F. Macedo. Numărul credincioșilor prezenți la această slujbă a fost într'adevăr impresionant: circa 7000 de suflete!

Grupurile de exilați, cu câte o echipă, mai mult sau mai puțin numeroasă, de bărbați sau femei în costume tipice naționale, s'au prezentat toate, fără excepție, cu drapelele patriilor lor de origine; purtătorii de drapel au luat poziție înlăuntrul catedralei pe două rânduri, formând astfel la mijloc un coridor, rezervat pentru trecerea autorităților civile, militare și eclesiastice, cari au luat loc în primele rânduri din fața altarului.

În afară de reprezentantul Guvernatorului, reprezentanții Camerei Deputaților, ai Primăriei și ai autorităților militare locale, au participat mulți brazilieni precum și delegații ale coloniilor germană, portugheză, italiană etc.

Dat fiind numărul neașteptat de mare a celor prezenți, pentru buna ordine au grijit o echipă de aranjori, formată din membri ai coloniei române, maghiare, ucrainene și cubane precum și un detașament de gardieni publici în uniformă de gală.

Sosirea drapelelor precum și momente din decursul slujbei divine, au fost filmate iar apoi transmise la televiziune.

Grupul român a fost compus dintr'o delegație a consiliului parohial, în frunte cu preotul și un număr de parohieni, bărbați, femei și copii. Membrii comitetului C. A. E. R. s'au prezentat în corpore, cu drapelul național.

„Pascoa dos Exilados" a lăsat o adâncă impresie în opinia publică braziliană.

Nic. I. Păltinișanu

Ascultați în fiecare seară,
între orele 23,45 și 1,
în limbile franceză, engleză
și spaniolă,

EMISIUNILE POSTULUI DE RADIO VOCEA OCCIDENTULUI

pe 397 m. și 283 m. lungime de undă.

Este singurul post de radio din lume la care se vorbește fără ocol împotriva acelora care ne-au trădat și ne-au vândut și care se pregătesc acum să deschidă calea comunismului spre dominația mondială.

Editorialele în l. franceză (J. Ploncard d'Assac) apar lunar într'o broșură. La cerere, această broșură se trimite gratuit. Adresa: «La Voix de l'Occident», rua S. Marçal Nr. 1, Lisboa, Portugal.

UNUL CONTRA ZECE

(urmare din pag. 3)

flăcări... Sublocotenentul Lupescu își răzbună camaradul, doborînd 2 avioane sovietice. Un al treilea avion inamic este doborît de Adjutantul Coteanu. Unul câte unul, după ce trag tot ce mai rămăsese în benzi, JAK-urile rusești se regrupează și iau direcția de zbor spre răsărit, dincolo de Volga. Patrula românească, redusă la 2 avioane se regrupează și ea, la apus de Stalingrad... Patrula și-a îndeplinit misiunea!

Evocând strălucita faptă de arme la posturile noastre de radio, în ziua de 5 Februarie 1943, Comandorul Aviator Andrei Popovici, a încheiat cu aceste cuvinte:

„Amintește-ți neîncetat tinere, că descinzi dintr'o rasă dură, că te-ai născut pe pământ de veșnicie, piatră la hotar de continent; amintește-ți că poarta dinspre răsărit se deschide spre genune și că din tată în fiu trebue să te oțelești spre a putea să o ții închisă!"

Les délateurs brandissent leurs armes

Comparés aux indicibles souffrances infligées aux peuples de l'Europe centrale et orientale par le communisme envahissant, les ennuis d'un réfugié politique vivant en Europe occidentale paraissent ridicules quand on veut le réduire au silence par des méthodes peu démocratiques, qui consistent à ne pas s'attaquer aux idées mais à essayer d'abattre l'homme, il mérite d'en parler.

Ainsi je parlerai de moi, et je m'en excuse. En effet. Ma collaboration à ce journal, l'interprétation des événements que j'ai faite dans ces colonnes, commencent à m'attirer des ennuis. A la D.S.T., j'ai subi un interrogatoire en règle. Grâce aux services que des obstinés zélateurs de la calomnie m'avaient rendus, j'ai dû répondre non pas de mes opinions, dont je prends toute la responsabilité, mais de convictions que je n'ai pas eues, d'adhésions que je n'ai pas données.

Fasciste ou Communiste

J'ai commis le péché capital de montrer ici que la situation actuelle n'est point fortuite, qu'elle répond aux intérêts non officiels d'une minorité qui tend à la domination mondiale, se servant pour y parvenir de la persuation ou de la terreur. En me gardant soigneusement d'utiliser des sources supposées extrémistes, j'ai cité des textes et je les ai corroborés par des faits. Et si de mon effort d'objectivité je subis à présent les désagréables conséquences — des attaques invisibles et inprévisibles, cela ne laisse pas de me réjouir: mon coup a porté. La preuve la plus évidente du bien fondé de mes conclusions, c'est qu'au lieu de s'employer à démontrer la fausseté de mon opinion sur les raisons des antinomies de la politique internationale, on préfère les... «ignorer», tout en s'efforçant d'en discréditer l'auteur. On veut à tout prix me ranger dans la catégorie des individus dangéreux. Le calcul est simple et vieille la méthode. A quoi bon des digues qui risquent d'être emportées par le torrent si l'on pense pouvoir anéantir la source? C'est évident, et d'une logique sans faille, dont je suis en train de sentir toute la rigueur.

Il s'agit donc d'en finir avec un préopinant incommode, de prouver que je suis un individu dangereux; que si je n'ai point commis de crimes contre l'Humanité et la Démocratie, je pourrais en commettre. Et on le prouve! Des renseignements sûrs, puisés à bonne source, prouvent que je suis fasciste, que je l'ai toujours été; d'autres, non moins sûrs, prouvent que je suis communiste...

Remarquons en passant que cette insignifiante contradiction fondamentale n'est pas faite pour accréditer mes ennemis cachés comme délateurs valables. Paradoxalement, c'est la certitude de leurs renseignements qui les confond. (Le Commissaire qui en a vu d'autres, s'en est vite aperçu.) Et tant qu'ils ne se seront pas mis d'accord pour me ranger d'un côté ou de l'autre, dans le pays de Descartes je n'ai rien à craindre.

N'importe! A ma gauche — fasciste, à ma droite — communiste, dans l'étrange optique de mes adversaires je n'arrive plus à me reconnaître. Suis-je l'un, suis-je l'autre? Suis-je l'un et l'autre? ou suis-je l'un pour pouvoir être l'autre? Voila le problème qu'involontairement je pose aujourd'hui aux autorités du pays qui m'héberge. Car si mes ennemis n'excellent que par une imagination maladive, leur haine est tenace. Pour les autorités françaises je suis devenu ainsi quelqu'un qui fait des histoires. Ce n'est pas pur hasard si chaque fois qu'on envoie des réfugiés politiques, en vacances forcées je suis tête de liste.

«Calomniez, calomniez, il en restera toujours quelque chose.»

Pour connaître la vérité

Oh! je ne m'apitoie guère sur mon sort. Je l'aurai voulu, je l'ai même cherché; car j'ai cru, et je crois toujours, que dire ce que je sais est le seul moyen d'enlever un peu de la toile d'araignée miroitant la paix et dégoulinante de sang, tissée sur l'abîme de désolation des peuples vendus en esclavage par une propagande perverse et maintenue par l'ignoble mensonge de la «libéralisation» du communisme: rompre la conspiration du silence qui entoure les méfaits du colonialisme soviétique rétrograde et corrompu, étouffant les aspirations légitimes des peuples asservis.

Voila mon crime! si l'on a si peu que ce soit le respect de la vérité, c'est par là qu'il faut commencer. Veut-on savoir vraiment ce que je suis. Qu'on se rapporte à ce que je fais, à ce que je dis, à ce que j'écris. Alors, si on ne veut pas tromper, on ne peut se tromper. Mais si certains espèrent, en éludant des sujets gênants, obtenir notre silence par la crainte sinon par la contrainte, qu'ils ne se fassent plus d'illusions. Sacrifier à notre confort, en devenant les complices de la trahision, voila ce que nous ne ferons jamais. Après avoir tout perdu: maison, famille, Patrie, il ne nous reste que la vie; mais celle-ci n'a pour nous aucun sens, si pour la conserver il nous faut nous traîner sur le ventre...

Pour l'équipe de ce journal, l'exil n'est pas l'abandon, la fuite éperdue devant le danger inspirée par le souci de conserver de pauvres existences individuelles dans le confort et l'oubli; c'est une présence active et au demeurant une attitude.

Dans le sens de l'histoire

Notre position est claire. Si tout cela ne nous concernait que personnellement, j'arrêterais ici mes observations, mais le problème dépasse l'individu: c'est la liberté d'opinion qui est en jeu. Une question se pose et je suis pour ainsi dire obligé de me la poser.

Avons-nous le droit, nous exilés, d'exprimer aussi librement que loyalement nos opinions politiques? ou l'avons nous perdu de nouveau au moment même ou nous pensions l'avoir retrouvé? Dans ce cas, le vrai drame des réfugiés anticommunistes se situe en dehors des limites de la géographie. Physiquement évadés, serions-nous moralement encore des détenus?... Pour se frayer un chemin dans la vie nouvelle, les réfugiés doivent être dans le «sens de l'histoire», c'est-à-dire, renoncer à toute velléité d'action pour la liberté de nos peuples. Sans doute, il y a ceux qui s'adaptent, qui se sont toujours adaptés, les «raisonables», les «habiles», les «évolués», mais ceux-là ne valent même pas la peine que l'on parle d'eux.

Cependant c'est toujours le même procédé: persuasion ou pression et l'on escompte toujours le même résultat: le silence sur les tribulations des peuples de l'Europe centrale et orientale.

Parce que nous reproduisons fidèlement ce que nous avons vu, ce que nous avons vécu, nous sommes traités d'extrémistes. Nos révélations incommoderaient-elle? A qui notre témoignage est-il donc une gêne?...

Ô, mes ennemis! comme je vous comprends. Vous voulez bannir les idées que vous craignez, et vous ne trouvez meilleur moyen que de classer leurs auteurs parmi les individus dangereux; non pas pour vous, bien sûr — vous êtes si désintéressés! —, mais pour la Patrie, pour la Démocratie, et, pourquoi pas, pour l'Humanité. Comme vous êtes modestes!... Vous vous croyez habiles et vous faites là une colossale bévue. Réflechissez! Involontairement, vous posez le problème sur le plan de la liberté d'opinion dans le monde. Dès lor, il s'agit de savoir si dans un pays démocratique on peut avoir ses opinions, défendre son idéal, sans être étiqueté, classifié — en vue d'être rangé parmi les pestiférés; et, somme toute, insulté et piétiné comme les fascistes anglais. Quoi? la vérité exprimée par une certaine catégorie cesserait d'être la vérité?... Vous condamnez a priori des opinions qui ne correspondent pas aux vôtres; au lieu de l'argument vous préférez futiliser le dénigrement ou la matraque, tout en accusant vos victimes d'extrémisme, parce que justement vous confondez l'intérêt public avec vos propres intérêts, qui ne sont pas si propres.

Votre manœuvre, même les éternels naïfs finiront par l'apercevoir.

Il n'y a pas, que je sache, de programme politique qui satisfasse tout le monde. L'opinion publique est seule juge en la matière. Par consequent, ou bien vous acceptez que n'importe qui ait le droit de soumettre ses idées, bonnes ou mauvaises, au jugement de l'opinion publique, ou bien vous n'êtes pas démocrates. Non, vraiment ce n'est pas logique. Vous nous accusez d'extrémisme et c'est vous qui violentez les consciences. Qui vous en donne le droit? quel principe démocratique? Vous nous traitez de fascistes pour nous empêcher d'exprimer nos opinions, mais vous oubliez que le message fasciste, aussi horrible qu'il soit, ou qu'il vous paraisse, est un message et comme tel doit avoir la possibilité d'être porté à la connaissance de l'opinion publique. A moins d'être une énorme farce comme dans les «démocraties populaires», la démocratie ne peut pas être à sens unique.

Pourquoi brûler les sorciers quand on a la possibilité de démontrer leur vanité?

Je sais. Vous direz que la liberté d'opinion existe, mais non pas pour les criminels. Dans ce cas, il faudrait commencer par établir les crimes, les définir surtout. Alors vous verrez qu'en matière de crimes et d'atrocités les communistes, avec lesquels vous préconisez la «coexistence pacifique», n'ont rien à envier aux fascistes; sauf si vous considérez que tuer des Juifs c'est réellement un crime contre l'Humanité, tandis que tuer des Hongrois ou des Allemands serait une œuvre de salubrité publique.

La liberté d'opinion est un droit sacré et, sous aucun prétexte, il ne faut y toucher. Les abus ne peuvent pas être des crimes s'ils sont commis par les fascistes et des vertus s'ils sont commis par des démocrates. On ne se substitue point à l'opinion publique, quand on est démocrate, sans tomber dans la démagogie.

Qu'on pardonne à un «extrémiste» d'avoir plus de respect pour les principes démocratiques que beaucoup de «démocrates». Car, par leur faute: la crainte de l'impopularité, à laquelle les intellectuels du XX-e siècle sont très sensibles, ou la crainte tout court, a perverti l'esprit et corrompu les hommes; ils n'ont plus le courage de dire la vérité, de dévoiler les abus, de condamner les excès, de proscrire l'arbitraire. On pense comme le maître du jour. L'Humanité s'enfonce ainsi dans le plus profond marasme moral et politique.

Prenons garde! une méthode qui paraît habile dans son application, peut s'avérer catastrophique dans ses résultats. Si nous ne nous employons à limiter les excès, d'ou qu'ils viennent, les mécontentements s'accumulent et des nouvelles explosions de haine sont à craindre. Car, il ne suffit guère de condamner le criminel, il faut chercher le mobile du crime...

Comme dans le domaine politique on ne veut trouver de criminels que du côté des vaincus, l'histoire se répète.

Racisme et Critique

Depuis la deuxième guerre mondiale, la critique des abus de certains juifs est considérée comme une manifestation du racisme.

Je lis dans Le Monde un article très significatif. Il s'agissait de l'arrestation d'individus pour délits économiques en U.R.S.S. Chiffres en main, le reporter constatait que les Juifs fournissaient le plus grand nombre de délinquants. Et à notre journaliste de conclure: vu que le nombre de juifs arrêtés est le plus grand, quoiqu'ils soient en minorité dans le pays, il résulte qu'en U.R.S.S. l'antisémitisme se réveille. Premisse valable, conclusion discutable.

Quoi? si je dis que les postes-clef dans les «démocraties populaires» sont occupés par des juifs, qui s'adonnent à des excès nullement dignes d'un peuple qui a tant souffert; si je constate que depuis quelque temps, par dessus le rideau de fer, s'exerce un étrange négoce, non pas de matière première d'importance stratégique, mais d'êtres humains — on vend des hommes — et que c'est M. JAKOBER, 55 Park Lane London W 1, qui s'en occupe, que d'autres centrales d'importation s'ouvre en Europe, qu'une personne majeure coûte 25.000 F (2.500.000 anciens francs) si elle est en «liberté», 50.000 F (5.000.000 anciens francs) si elle est en prison, que des personnalités emprisonnées — plusieurs condamnations — ont couté 20.000 $; que la presse occidentale, tacitement d'accord avec la presse communiste, n'en dit mot, que les consciences hautement sensibles des Sartre et Mauriac se taisent, suis-je pour autant raciste, extrémiste, fasciste, antisémite?

Wickam Stead prétend qu' «Aucun homme, écrivain, politique ou diplomate, ne peut être considéré comme mûr tant qu'il n'a pas abordé carréement le problème juif».

Au risque d'être classé, voila mon point de vue sur la question.

Les Juifs ont leurs qualités et leurs défauts, comme tous les peuples; mais s'il est vrai que dès les plus reculés temps de l'histoire ils ont le plus souffert, il est à se demander si c'était toujours la faute des autres, comme leur presse et leur propagande veut nous en convaincre. De toute manière, un fait est certain: de nos jours, l'antisémitisme fleurit périodiquement non seulement en Russie, en Allemagne, en Pologne ou en Roumanie, mais sur tout le Globe et aussi en Amérique où il y a toutes les nationalités, toutes les races, toutes les religions. On peut critiquer les Français, les Allemands, les Américains, les Protestants, les Catholiques, on vous encourage même, sans risquer d'être qualifié «anti». Mais essayer de critiquer les Juifs!... Alors? Est-ce qu'ils n'auraient rien de criticable? Ce serait tomber dans le plus pur racisme.

Voyons! Le grand lot d'espions atomiques est fourni par les Juifs, et chaque fois qu'ils tombent aux mains de la Justice, on s'emploie, par tous les moyens, à convaincre l'opinion publique qu'ils sont tous innocents. C'est exagéré. Cela le serait encore plus si on tirait la conclusion qu'ils sont tous coupables parce que Juifs; et c'est là le véritable antisémitisme.

Les Juifs ne sont ni meilleurs ni pires que les autres; mais comme on ne peut pas critiquer leurs abus sans être taxé d'antisémitisme et banni parmi les enragés, ils en commettent davantage. C'est humainement compréhensible, mais dangéreux...

Si on veut sincérement éviter le déferlement de nouvelles vagues d'antisémitisme, il faut se pencher honnêtement sur la recherche de ses causes véritables, profondes et complexes, pour essayer de les éliminer, et ne pas s'acharner à les éluder en rejetant toute responsabilité sur les autres. Ceux qui par opportunisme ou lâcheté, ou les deux à la fois, se contentent de condamner les «anti», rendent un pitoyable service au Peuple juif.

L'antisémitisme est aussi du défoulement.

Je m'arrête ici. Pour être classé extrémiste, fasciste, pendeur de juifs, quoique je n'aie jamais assassiné, ni torturé, ni insulté aucun juif, j'en ai assez dit. Mais qu'on prenne garde: les assassins des innocents ne se recrutent pas parmi les gens qui ont le courage de leurs opinions.

Fasciste? Communiste? Non. Je ne suis qu'un homme libre.

Abattre l'homme, c'est souvent consacrer ses idées;

Et au moment ou l'on croit avoir réussi à étouffer la voix des hommes libres, les mitraillettes se font entendre.

C. S.

EUROPE ACTION
Une formule totalement neuve
des idées, des faits, des documents
LA REVUE NATIONALISTE
D'ACTION EUROPEENNE
vous présente
ses chroniques, ses enquêtes, l'entretien du mois, les dessins de Coral, ses fiches
En vente partout ou à défaut:
aux éditions St. Just, rue aux Ours,
PARIS (3-e)

CAHIERS UNIVERSITAIRES
Revue mensuelle
Rédaction-Administration:
36, rue N.-D.-de-Nazareth
PARIS (3-e)
Le numéro: 1 franc

ANDRÉ PATRY

Un hommage á la culture roumaine

Allocution prononcée à l'Université de Montréal par le professeur André PATRY, de la Faculté de Droit de l'Université Laval, à l'occasion d'un dîner offert avant l'exécution de danses folkloriques roumaines par des réfugiés roumains.

La Roumanie est l'un des pays les plus attachants qui soient. Pourtant, je ne m'y suis intéressé que par pur hasard. Un jour, alors que jeune bibliothécaire de la Société de Géographie de l'Université Laval je m'occupais à classer les revues qui nous parvenaient de tous les coins du monde, mon regard s'arrêta soudain sur une publication écrite dans une langue qui m'était à la fois familière et inconnue. Le titre se traduisait à l'œil: **Buletinul Societatii de Geografie dela Bucureşti.** Mais les articles de cette revue exigeaient, pour être compris, une solide connaissance de la langue latine, comme celle que possèdent, par exemple, les ecclésiastiques et les lycéens. Mon étonnement fut grand. Je savais que le français, l'espagnol, l'italien et le portugais dérivent du latin; mais j'ignorais qu'à l'est de l'Europe, en plein cœur du monde slave, aux confins du monde magyar, un peuple tout entier parlait une langue d'origine latine, qu'il qualifiait lui-même de «limba romăna», c'est-à-dire de «langue romaine». Six ans s'écoulèrent avant que je me puisse mettre à l'étude du roumain. C'est au Brésil, en 1948, qu'en trouvant un jour chez un libraire une grammaire roumaine je décidai d'apprendre la langue des Roumains. Je dois vous avouer que mon étude du roumain se poursuit toujours et qu'elle ne prendra sans doute jamais fin, car cette langue est l'une des plus riches de toute la famille indo-européenne.

La survivance dans les Balkans d'une langue d'origine latine semble participer du miracle. Le professeur Louis Réau a écrit dans son livre sur l'art roumain: «Le latin s'est maintenu sur les plateaux de Transylvanie et dans les plaines du Danube avec une ténacité comparable à celle de la langue française au Canada.» Je serai bien le dernier à ne pas reconnaître les mérites de la survivance française au Canada. Mais, à mon humble avis, ces mérites ne se peuvent comparer à ceux des Roumains qui, depuis plus de dix-huit siècles, font face, sans véritable répit, à des obstacles quasi insurmontables pour sauvegarder et enrichir un héritage des plus nobles, celui de la culture latine.

Il faut dire qu'avant l'arrivée des troupes romaines, au début du deuxième siècle de notre ère, les Roumains, qui s'appelaient alors les Daces, formaient depuis très longtemps déjà un peuple civilisé et courageux; et c'est précisément à cause de la menace qu'ils faisaient peser sur l'empire romain que Trajan décida de les subjuguer. Au dire d'un historien de l'époque, Eutrope, les campagnes de Dacie furent extrêmement dures; et les habitants de cette contrée furent exterminés par milliers. Des colons romains furent alors amenés de tous les coins de l'Empire afin de repeupler cette région dont les richesses étaient célèbres. Les bas-reliefs de la colonne Trajane, à Rome, racontent les principaux épisodes des guerres de Dacie.

Vers l'an 270, suivant les témoignages d'Eutrope et de Rufus Sextus, l'empereur Aurélien, forcé d'abandonner aux Barbares le pays des Daces, en aurait fait évacuer les habitants vers la Mésie, sur le territoire de la Bulgarie actuelle. Personnellement, je préfère partager

(Lire la suite en 7-e page)

Die Standarte

Einladung nicht angenommen

Über das Schicksal der griechisch-katholischen Kirche in Rumänien schreibt im Westen niemand mehr, wahrscheinlich, um eine gewisse Konzeption des „Friedens", mit einseitigen Konzessionen, nicht zu stören.

Vor dem 1. Dezember 1948 hatte die griechisch-katholische Kirche Rumäniens ein Erzbistum (Metropolie) und 4 Diözesen mit insgesamt 1,561.000 Gläubigen, 1807 Pfarreien, 1906 Priestern und 2234 Ordensleuten und Schwestern.

Am 1. Dezember 1948 wurde diese Kirche von den Kommunisten einfach für aufgelöst erklärt; sämtliche Pfarreien, Klöster und Schulen wurden geschlossen, das gesamte Eigentum der Kirche wurde beschlagnahmt.

Bevor diese Maßnahmen eingeleitet wurden, waren in der Nacht des 28. Oktober 1948 alle griechisch-katholischen Bischöfe und viele Geistliche von der kommunistischen Geheimpolizei (Securitate) verhaftet worden.

Von den verhafteten Bischöfen starb Dr. Valentin Traian **Frentziu**, Erzbischof von Oradea (Großwardein), geboren am 25. April 1875 in Reschitza, im Sommer 1953 im Gefängnis; Dr. Ion **Balan**, Bischof von Lugosch, geboren 1880 in Teiusch, starb am 2. August 1959 an seinem Zwangsaufenthaltsort, dem orthodoxen Kloster Ciorogarla bei Bukarest; Dr. Vasile **Aftenie**, Auxiliar-Bischof des Erzbistums Alba Julia (Karlsburg), geboren am 14. Juli 1899 in Londroman, starb am 10. Mai 1950, also genau am Unabhängigkeitstage Rumäniens, nach unbeschreiblichen Folterungen in dem unterirdischen Gefängnis des Innenministeriums von Bukarest den Märtyrertod und Dr. Ion **Suciu**, Apostolischer Administrator des Erzbistums Alba Julia, mit Residenz in Blaj (Blasendorf), geboren 1907 in Blaj, starb im Juni 1953 im Gefängnis Vacaresti bei Bukarest.

Heute leben in Rumänien noch zwei griechisch-katholische Bischöfe: Dr. Iuliu **Hossu** und Dr. Alexandru **Rusu**. Iuliu Hossu, geboren am 30. Januar 1885 in Milasul de Campie (Nordsiebenbürgen), studierte in Rom Theologie, wo er 1910 auch zum Priester geweiht wurde und war ab 4. Dezember 1917 Bischof von Cluj (Klausenburg). Seit dem 28. Oktober 1948 wurde Bischof Hossu aus einem Gefängnis ins andere gebracht, bis ihm im Jahre 1955 ein orthodoxes Kloster bei Bukarest als Zwangsaufenthaltsort zugewiesen wurde.

Alexandru Rusu, geboren am 22. November 1884 in Saulia (Nordsiebenbürgen), studierte in Wien Theologie und war seit 30. Januar 1931 Bischof von Maramuresch, mit Residenz in Baia Mare. Alexandru Rusu kam zuerst ins Gefängnis, dann an einen Zwangsaufenthaltsort und wurde im Jahre 1957, wegen „illegaler religiöser Betätigung", zu 25 Jahren Gefängnis verurteilt. Seit 1960 befindet sich Bischof Rusu in einem orthodoxen Kloster bei Bukarest.

Wie wir jetzt aus sicherer Quelle erfuhren, wurden anläßlich des Vatikanischen Konzils bei den Machthabern in Rumänien Schritte unternommen, um den beiden Bischöfen eine Ausreise nach Rom zu ermöglichen. Die beiden Bischöfe sollten als **„geladene Gäste"** an dem Konzil teilnehmen. Die kommunistischen Behörden waren einverstanden, **die beiden Bischöfe lehnten jedoch diese Einladung höflich aber entschieden ab und begründeten ihren Entschluß wie folgt: ihre Teilnahme an dem Konzil sei zwecklos, solange die griechisch-katholische Kirche in Rumänien außer Gesetz stehe und schon die Zugehörigkeit zu dieser Kirche von den Kommunisten als „staatsfeindlicher Umtrieb" verfolgt und bestraft werde.**

Von der Ablehnung der beiden Bischöfe haben auch breite Schichten der Bevölkerung in Rumänien erfahren. Das Verhalten der Bischöfe wird auch von den orthodoxen Geistlichen mit Sympathie kommentiert und zwar von den echten orthodoxen Geistlichen und nicht von jenen Beamten der kommunistischen Geheimpolizei, die als Priester verkleidet, Auslandsreisen unternehmen und als „Ehrengäste" an verschiedenen Tagungen teilnehmen.

Die Opfer auf der Anklagebank

Anfang April 1963 brachte die UFA-Wochenschau unter dem Titel „Agentenzentrum Nr. 1" einen Wochenbericht, der in allen Filmtheatern der Bundesrepublik gezeigt wurde.

„Agentenzentrum Nr. 1" ist München, „Weltstadt mit Herz", das nach neuesten Untersuchungen über 100.000 Ausländer beherbergt, „Emigranten und Agenten, die die Isarstadt zu einem Tummelplatz politischer Verschwörer und politischer Attentäter" machen.

Dieser Streifen wurde mit raffinierter Geschicklichkeit zusammengestellt und verfolgte den Zweck, die deutsche Bevölkerung gegen die sog. Emigranten aufzuhetzen. Auf diese Bezeichnung „Emigranten" muß hier einmal näher eingegangen werden. Wir sind keine Emigranten, weil wir nicht Angehörige einer bestimmten Schicht oder einer Partei sind und auch nicht die Absicht haben, irgendwo Wurzel zu fassen und auf unsere Heimat zu verzichten. Wir sind die Überlebenden einer europäischen Katastrophe, die die Aufgabe und die Pflicht haben, für ihre unterjochten, in Yalta, Teheran und Potsdam verkauften Völker zu sprechen.

Aber kommen wir zurück zum UFA-Wochenbericht, weil er eindeutig zeigt, mit welcher Schlauheit die heutigen Lenker des deutschen Films arbeiten.

Erst wurde die Weltstadt mit Herz gezeigt, eine Stadt, die tatsächlich das ist, was der Werbespruch aussagt und die wir lieben und welcher wir uns verbunden fühlen. Dann wurde gezeigt und gesagt, welche Art von ausländischen Beziehungen sich diese „Stadt mit Herz" wünscht: Berge von bulgarischem Käse, ungarischer Salami, marokkanischen Kartoffeln . . . Für die Linksintellektuellen der UFA-Wochenschau **liegt das Herz also im Magen.** Wirklich ein vollendetes Programm!

Gehen wir weiter, nämlich zu dem, was die Stadt mit Herz sich nicht wünscht. Es erschien das Hotel Eden-Wolf auf der Leinwand, aus welchem Oberst Antoine Argoud **vom offiziellen französischen Nachrichtendienst entführt wurde,** das Postamt 13, in welchem der ehemalige slowakische Minister Cernak getötet wurde, das Haus Nr. 7 in der Kreittmayrstraße, wo Bandera ermordet wurde usw.

Aber was haben die sog. Emigranten mit der Entführung von Oberst Argoud zu tun? Und wer hat die Ermordung von M. Černak und Bandera organisiert und durchgeführt? Die „Emigranten" oder kommunistische Geheimagenten? Die Leute von der UFA-Wochenschau wußten jedoch auch dieses Dilemma zu lösen und die Frage: „wie konnte das geschehen", die sich jeder Kinobesucher stellte, zu beantworten.

Die Attentate sind — nach der Logik dieser Filmleute — eine Folge der „verschwörerischen Tätigkeit der Emigranten", die in München unzählige antikommunistische Zeitungen herausgeben. Diese Behauptung wurde durch das Zeigen von Druckmaschinen dokumentiert, die verschiedene fremdsprachige Zeitungen auswarfen . . .

Die Tragweite und der Zweck dieses Wochenberichts sind eindeutig und stimmen mit den Hetzartikeln überein, die eine gewisse Boulevardpresse immer und immer wieder bringt: diese „Emigranten" sind „Friedensstörer", eine Gefahr für die „Stadt mit Herz", sie müssen ihre Tätigkeit einstellen, sie müssen verschwinden . . .

Einer solchen Hetzkampagne können wir nicht untätig zusehen. Wir müssen den Wegbereitern des Weltkommunismus auf ihrem Vormarsch in das heute noch westliche Europa das Handwerk legen.

Wir werden antworten und zwar mit einer Aktion, die zur Entlarvung gewisser Lenker des Films, der Presse, des Rundfunks und des Fernsehens in Deutschland führen wird, die die öffentliche Meinung seit vielen Jahren irreführen.

Traian Rovinaru

Helmut Sündermann

POTSDAM 1945

Ein kritischer Bericht. Mit den Protokollen der 13 Sitzungen, in denen über Deutschland und Osteuropa entschieden wurde. 436 Seiten, 4 Bildtafeln, 3 Kartenskizzen

DRUFFEL-VERLAG
813 Leoni am Starnberger See

Katholische Kapitulation vor dem Kommunismus

Zu diesem Thema schreibt die führende italienische politische Zeitschrift **„Il Borghese"** folgendes:

»Mit der Thronbesteigung von Johannes XXIII. wurde zum ersten Male im Laufe der Jahrhunderte die Stellung der Kirche Roms gegenüber derjenigen Moskaus geändert. Der Vatikan hat offiziell darauf verzichtet, den orthodoxen Geistlichen entgegenzutreten, sie zu bekämpfen, oder den Versuch zu machen, die slawischen Massen ihrem Einfluß zu entziehen. Dieser Entschluß wurde gefaßt, obwohl in Rom jedem bekannt ist, in welchem Abhängigkeitsverhältnis von der sowjetischen Regierung sich Patriarch Alexis und seine Popen befinden.

Dem Beispiel der beiden „K" folgend, haben die römischen Pfarrer und die moskowitischen Pfarrer die Idee akzeptiert, sich lieber die Welt zu teilen, um die absolute Oberhoheit zu erringen, als sich zu bekämpfen. Gewiß, die Vereinbarung benötigte einer kleinen „Transaktion" gegenüber den Grundsätzen. Gibt es aber nicht genug Theologen, die bereit sind, mit dem Zwirn der gelehrten Interpretationen manche Risse zu nähen, die mit der Zeit aus den menschlichen Notwendigkeiten entstanden sind? Und gibt es auf der anderen Seite nicht Leute wie Alexis Adschoubej, die damit beauftragt sind, in geheimnisvoller Form lockende Vorschläge zu machen, Vorschläge die geeignet sind, die Dinge auch für diejenigen, die im Geiste der Religion denken, zugänglich zu machen?

Es wäre kindisch zu versuchen, die Tragweite der Kapitulation der Katholiken vor der kommunistischen Welt zu verheimlichen. Auf der einen Seite den Kommunisten nachgeben und auf der anderen Seite den Orthodoxen — damit akzeptiert die katholische Kirche wahre Knechtschaftsbedingungen hinter dem Eisernen Vorhang!

Wir stellen fest, daß die Konfusion in der katholischen Welt heute einen gefährlichen Grad erreicht hat und daß nur die religiösen Prinzipien, die an das Dogma, an die Offenbarung und an die Wahrheit des Glaubens gebunden sind, dieser Konfusion widerstehen. Alles übrige zählt nicht mehr . . . Und dann wenn sie kommt, oder nicht kommt, die Genehmigung „frei" zu wählen nämlich, fangen die Italiener an, selbst zu denken und nicht mehr auf Befehle von oben zu warten. Bis zu dem Zeitpunkt, da die Pfarrer untereinander ihre Diskussionen über rein irdische Fragen beendet haben werden, haben sich die Italiener Gott und ihrem staatsbürgerlichen Gewissen anvertraut — so werden sie sich nicht verlaufen.

Denn Gott ist nicht christlich-demokratisch.«

SOCIETAS ACADEMICA DACOROMANA
ACTA HISTORICA
tomus II
The Struggle against Russia in the Roumanian Principalities 1821—1854
by Radu R. N. FLORESCU
340 Seiten, 1 Kartenskizze — DM 32,—
Bestellungen sind zu richten an:
Rumänische Akademische Gesellschaft
Dr. Octavian Barlea
8 München 8 — Preysingstrasse 83.

Erster Vortagsabend im Verband der Freien Presse

Freitag den 3. Mai 1963, 19.30 Uhr, fand im Kaufmannskasino des Regina-Hotels der erste Vortragsabend des Verbandes der Freien Presse statt. Es sprach der Studiendirektor Bohdan **Hawrylyshyn** (Ukraine), der gegenwärtig am Institut «Centre d'Etudes Industrielles» in Genf (4 Chemin de Conches) Vorlesungen hält. Sein Thema: „Die wirtschaftliche Entwicklung in der UdSSR und der freien Welt."

Der interessante, sehr sachliche und gut fundierte Vortrag hatte eine lebhafte Diskussion zur Folge.

DIE STIMME DES ABENDLANDES

sendet täglich ab 23.45 bis 1 Uhr in französischer, englischer und spanischer Sprache auf Wellenlänge 397 und 283 m.

Die Stimme des Abendlandes

gibt monatlich eine Broschüre in französischer Sprache heraus.
Diese Broschüre wird auf Verlangen kostenlos zugesandt.

Bestellungen an folgende Anschrift:
«La Voix de l'Occident»
1, rue S. Marcal
LISBOA, Portugal

RUMÄNISCHE RITTERKREUZTRÄGER

Generalmajor Corneliu TEODORINI, der am Kuban-Brückenkopf und auf der Krim die 6. rumänische Kavallerie-Division befehligte, erhielt am 9. Dezember 1943 das Eichenlaub zum Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes. Die Verleihung der Auszeichnung erfolgte, nachdem die Einheiten der 6. Kavallerie-Division (5. Kalaraschen-Regiment, 9. und 10. Roschiori-Regiment und 4. Reitendes Artillerie-Regiment) den von den Sowjets südlich Kertsch gebildeten Brückenkopf vernichteten (Wehrmachtsbericht vom 8. Dezember 1943).

In Craiova geboren, besuchte Corneliu Teodorini vor dem ersten Weltkrieg die Kavallerie-Schule in Hannover und wurde 1914 Leutnant im 9. Roschiori-Regiment in Bukarest. Er zeichnete sich bereits als Frontoffizier im Ersten Weltkrieg, besonders in den Kämpfen gegen die bolschewistischen Truppen von Bela Kuhn, aus.

An der Spitze der 8. rumänischen Kavallerie-Division (2. und 3. Kalaraschen-Regiment, 4. Roschiori-Regiment und 3. Reitendes Artillerie-Regiment) war Teodorini, damals noch Oberst, an den Kämpfen bei Feodosia (Dezember 1941/Januar 1942) und an dem Unternehmen „Trappen-Jagd" (Rückeroberung der Halbinsel Kertsch, Mai 1942) beteiligt.

Nach dem Kriege von den Kommunisten verhaftet, starb Generalmajor Teodorini im Gefängnis.

EUROPA OHNE OSTEUROPA

Die französische Monatsschrift «Exil et Liberté» (Paris), setzt sich in ihrer Nummer 95/1963 mit der gleichgültigen Haltung des Westens gegenüber den Völkern hinter dem Eisernen Vorhang auseinander.

Die Zeitschrift erinnert daran, daß die Völker, die in den Verträgen von Jalta und Potsdam der Sowjetunion überantwortet wurden, immer noch ein Teil Europas sind und daß die Verwirklichung jeden Konzepts, das diese Tatsache übersieht, folgenschwere Auswirkungen nach sich ziehen wird.

„Es zeugt von der Inkonsequenz allzuvieler Demokraten", setzt das Blatt fort, „daß sie bereit sind, gegen jegliche Tyrannei im eigenen Lande zu kämpfen, aber die Diktatur im Ostblock praktisch ignorieren."

Die Zeitschrift fordert das ständige Aufzeigen, in Wort und Schrift, der berechtigten Forderungen jener Völker nach Freiheit, denn Worte, immer wieder und überzeugender gesagt, wären wohl im Stande, dem Recht zum Siege zu verhelfen, wie das Beispiel Gandhis zeige, der allein durch sein Wort Indien aus der englischen Herrschaft befreite.

„Wenn die Leiter der Demokratie sich nicht bewußt sind", heißt es zum Abschluß, „daß erst dann die Einheit Europas vollendet sein wird, wenn die Satelliten der UdSSR ihre Unabhängigkeit wiedergefunden haben, wenn sie weiterhin über die Vorgänge in Warschau, Sofia, Bukarest usw. schweigen, kann der Westen wahrscheinlich frei weiterleben, aber sein Egoismus, sein Vergessen von Millionen europäischer Brüder wird unsere Zeit kennzeichnen als eine Epoche, wo Europa das Prinzip der Unabhängigkeit zwar überall ausgearbeitet und vertreten hat, nur nicht auf seinen eigenen Territorien.

Infiltrationstechnik

Der kommunistische Weltgewerkschaftsbund führt in Prag Lehrgänge in Infiltrationstechnik durch. Jede dieser Sonderschulungen dauert drei Monate. Zur Zeit läuft ein Lehrgang für italienische kommunistische Gewerkschaftsfunktionäre. (Wehrpol. Inf.)

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

Aus der Geschichte des einstigen k. k. Romanen-Banater Grenz-Infanterie-Regimentes Nr. 13

(Zu Nr. 68/69 — 1963 der Zeitung „Stindardul")

In seiner Nr. 68/69 — 1963 brachte der „Stindardul" ein Bild des Rathauses von Karansebes, der Stabsstation des einstigen k. k. Romanen-Banater Grenz-Infanterie-Regimentes Nr. 13 und nach 1872 Standort des Ergänzungsbezirkskommandos und eines Bataillons seines Nachfolge-Regimentes des k. u. k. Infanterie-Regimentes Nr. 43.

Die aus den österreichischen Rumänen sich ergänzenden Regimenter der alten österreichischen Armee gehörten stets zu den besten Truppen Alt-Österreichs.

Und so war auch das alte „k. k. Romanen-Banater Inf.-Regiment Nr. 13" eines der bewährtesten und berühmtesten Regimenter der damaligen k. k. österreichischen Militär-Grenze.

Die Gründung dieser wehrgeschichtlich und kulturell einzigartigen österreichischen Wehrorganisation fällt bereits in das Ende des 15. und den Beginn des 16. Jahrhunderts.

Die südöstlichen Grenzen Ungarns und Kroatiens waren damals durch die ständigen Türkeneinfälle bedroht. Die Bewohner dieser Grenzen befanden sich daher in ununterbrochener Kriegsbereitschaft. Der Mangel an regulären — damals angeworbenen — Truppen zwang deshalb zur Heranziehung der gesamten Grenzbevölkerung zum Wehrdienst. König Ludwig II. von Ungarn vereinbarte mit dem Habsburger Erzherzog Ferdinand von Österreich am **22. Dezember 1522** eine Besetzung der festen Plätze an der Südostgrenze Ungarns und Kroatiens durch österreichische Truppen. Deutsche Soldtruppen marschierten ein, um der Bevölkerung und den ununterbrochen einströmenden Flüchtlingen aus der Türkei, Serbien und türk. Kroatien, einen militärischen Halt zu geben. Als nun nach der Schlacht bei Mohacz 1525 Erzherzog Ferdinand zum König von Ungarn gewählt wurde, beschlossen auch die Stände Kroatiens, ihm die Königswürde Kroatiens anzutragen. Damit wurde die Verteidigung der Grenze Südosteuropas gegen die Türken zur Hauptaufgabe des Habsburgischen Reiches.

Nun beginnt der organisatorische Aufbau der Grenzgebiete.

Bereits in den Jahren 1535 und 1538 werden die Flüchtlinge aus dem türkischen Gebiet in einer **„Grenz-Miliz"** vereinigt. Mit der sogenannten „Brucker Libell" von 1578 werden die finanziellen Beitragsleistungen der „innerösterreichischen" Provinzen gesetzlich geregelt.

Dabei ist aber auch interessant, daß bereits 1564 die eingewanderten Flüchtlinge im Pozeganer Comitat **„Wlachen"** genannt werden und dieser Teil von Slavonien den Namen „Kleine Walachei" führte.

1564 erhielten auch die damaligen Militär-Grenzgebiete ihr erstes Verfassungsstatut. Es beruht auf der Basis der Selbstverwaltung der einzelnen Grenzgemeinden, wobei es in diesen besoldete oder statt dessen mit Grundbesitz beteilte Grenzbewohner gab. Dieses Statut bildete auch die Grundlage für die weiteren Grenzverwaltungsgesetze bis zu ihrer Auflösung 1872. Als nach den Türkenkriegen die an Österreich gefallenen Gebiete in die Militär-Grenze einbezogen wurden, erfolgte in den Jahren 1701/02 durch den Grafen Lamberg eine weitere Regelung der Besitzverhältnisse. Der militärische Dienstgrad — bis zum Offizier — ergab den Umfang des Grundbesitzes. In Bezug auf die militärische Dienstleistung der Grenzbewohner erfolgte die Teilung in das „Tschardaken-Volk" — Wachabteilungen für die Grenzblockhäuser — und „reguläre Feldmiliz", welche verpflichtet war, innerhalb und außerhalb der Militär-Grenze zu dienen.

Nach dem Frieden von Passarowitz 1718 und in den Jahren 1724—26 wurde im eroberten Banat gleichfalls eine Grenz-Miliz organisiert, welche den Namen **„Temeser Land-Miliz"** führte. Auch wurden an der Banater Grenze Tschardaken erbaut und erhielt **jeder** Grenz-Infanterist 18 Joch Acker und 3 Tagwerke Wiesen zugewiesen.

Im Jahre 1751 wurde aus der bisherigen Land-Miliz und aus den Resten des während des österreichischen Erbfolgekrieges bestandenen „Banater Freikorps" das **„Banater Landes-Bataillon** formiert. Es stellte die Wachposten in den Grenzdörfern und am Cordon in den Tschardaken und Contumazen.

Dieses Bataillon wurde später in die „illiyrische Landmiliz" eingebaut, von der zwei Kompanien abgetrennt im Gebiet der Almas, in den siebenbürgischen Karpaten lagen.

Mit 1745 beginnt Feldmarschall Prinz von Hildeburghausen aus den bisherigen Grenz-Milizen reguläre Grenz-Regimenter aufzustellen.

Und 1766 wird aus der Banater Landmiliz das kaiserlich **„Illiyrisch-Banater Grenz-Inf.-Regiment"** errichtet, welches innerhalb der gesamten kaiserl. Inf.-Regimenter die Nr. 72 erhält.

Damit beginnt die ruhmreiche Geschichte dieses österr.-rumänischen Grenz-Infanterie-Regimentes.

Erwähnenswert ist, daß bei der Zuweisung der Grundstücke für die Regimentsangehörigen bei einer Grenzerfamilie — sogenannte „Haus Comunion" — 24 Joch Grund gerechnet wurde. Jede Hauscomunion erhielt 2 Pferde, 2 Kühe, Wagen und die nötigen Landwirtschaftsgeräte vom Staat beigestellt.

Im Jahre 1769 wurde im Gebiet von Alt-Orsova aufwärts über Mehadia, Karansebes bis Marga ein „Walachen-Bataillon" formiert und damit die sogenannte „Zupaneker Grenze" aufgestellt. 1775 wurde dieses Bataillon mit dem „Illyrisch-Banater Grenz-Inf.-Regiment" vereinigt und erhielt den Namen **„Walachisch-Illyrisches Grenz-Regiment"!**

Das Regiment war in 16 Kompanien gegliedert und hatte die Grenzbesetzung von der Nera bis zur Donau sowie der Gebiete der Almas und Krajna inne. **Stabsstation** des Regiments wurde anfänglich Körpa bei Karansebes, **später Karansebes selbst.**

Unter Kaiser Josef II. erfolgte, zur materiellen Besserstellung der Grenzer, eine Neuorganisierung der Grenzverwaltung, das sogenannte **„Canton-System"**. Jedes Grenzer-Regiment bildete verwaltungstechnisch einen „Canton". Dadurch wurde der „Regiments"-Begriff ein ausschließlich militärischer. Jeder Canton gliederte sich entsprechend der Bataillonszahl des Regiments in „Abteilungen" (Distrikte) mit je zwei „Bezirken" für drei Kompanien. Für die Cordonsverwaltung fungierten eigene Offiziere und Unteroffiziere, Letztere als „Dorfinspektoren". Die Grenzverwaltung überwachte die Felderwirtschaft, die Waldungen, Straßen, Brücken und Schulen. In diesem Zusammenhang sei erwähnt, daß den **größten Waldbesitz** innerhalb der gesamten Militär-Grenze das „Romanen-Banater Grenz-Infanterie-Regiment Nr. 13" besaß.

Mit 1. Juli 1798 erhielten die Grenz-Inf.-Regimenter, welche bisher in der Numerierung den k. k. Linien-Inf.-Regimentern angeschlossen waren, eigene Nummern von 1 bis 17. Auch erhielten sie nun den berühmten „braunen Rock mit farbigen Aufschlägen" und lichtblaue ung. geschnittene Hosen.

Ihren Soldateneid aber legten sie auf den Kaiser von Österreich und **nicht** auf den König von Ungarn ab.

Unter Erzherzog Carl — dem Sieger von Aspern — wurden die „Grenz-Grundgesetze von 1807" geschaffen. Der Grundbesitz der Grenzer wurde nun als kaiserliches Militärlehen betrachtet, welches dem Grenzer — bei Erfüllung seiner Grenzobliegenheiten — für immerwährende Zeiten überlassen wurde. „Das Stammgut" — 24 Joch Acker und 10 Joch Wiesen — war unveräußerlich, während der Grundbesitz darüber, „das Überland", veräußerlich war.

Im Jahre 1838 wurde das bisherige „Walachisch-Illyrische Grenz-Inf.-Regiment Nr. 13" in das „k. k. Walachisch-Banater Grenz-Inf.-Regiment Nr. 13" umgeändert, um endlich 1849 den Namen **„k. k. Romanen-Banater Grenz-Inf.-Regiment Nr. 13"** zu erhalten. Diesen Namen behielt es bis zum 1. November 1872, wo — über den politischen Druck Ungarns — die Auflösung der k. k. Militär-Grenze und des Regimentes erfolgte. Die Mannschaft und der Ergänzungsbezirk wurde in das k. u. k. Infanterie-Regiment Nr. 43 überführt, das auch die Tradition des bestandenen Grenzer-Regimentes übernahm.

Untrennbar mit den kriegerischen Leistungen des alten kaiserlich österreichischen Heeres sind auch die Taten seiner „Grenzer-Regimenter" verbunden.

So auch jene des einstigen kaiserlichen, später „k. k. Romanen-Banater Grenz-Inf.-Regiments Nr. 13".

Im Türkenkrieg 1788/89 kämpfte das Regiment — noch als „Walachisch-Illyrisches Grenz-Inf.-Regiment" — im Banat, bei der Unternehmung auf Cernetz in der Walachei und bei der Verteidigung der berühmten „Veterani-Höhle" mit Auszeichnung.

Dann folgten Österreichs Kriege gegen Frankreich, wo die rumänisch-österreichischen Grenzer wegen hervorragender Tapferkeit genannt werden: 1799 in der Schlacht bei Stockach, 1805 bei der Verteidigung des Passes Lueg an der Salzburgisch-tirolischen Grenze, 1809 bei Ebelsberg in Oberösterreich und in den Schlachten von Aspern und Wagram, endlich 1813 in der Völkerschlacht bei Leipzig.

Die Kriegsjahre 1848/49 brachten gerade den Grenzer-Regimentern neuen Ruhm. Mit Ausnahme der zwei aus ungarischen Szeklern bestehenden Grenz-Inf.-Regimentern, blieben die 17 anderen Regimenter ihrem Eide treu und bildeten die Kerntruppen der österreichischen Heeresteile im Kampfe gegen die ungarische Revolutionsarmee. Unter diesen aber waren es wieder die k. k. „Romanen Grenz-Inf.-Regimenter 11 und 2" sowie das „Romanen-Banater Grenz-Inf.-Regiment Nr. 13", welche sich besonders auszeichneten.

Von besonderer kriegsgeschichtlicher Bedeutung ist aber die Teilnahme dieser Grenzer bei der Verteidigung der k. k. Festung Karlsburg in Siebenbürgen vom 25. März bis 25. Juli 1849 gegen die ungarische Revolutionsarmee.

Diese Festung wurde von Oberst von August mit je zwei Kompanien aus k. k. österr. Inf.-Regimentern rumänischer Nationalität, u. zw. von: Romanen-Banater Grenz-Inf.-Reg. Nr. 13, k. k. Linien-Inf.-Regiment Nr. 31 und 46 und 1 Eskadron Erzherzog-Ferdinand-Max-Chevauxlegers Nr. 3 verteidigt. Zu dieser kleinen Festungsbesatzung schlugen sich noch im Laufe der Belagerung 700 kaisertreue rumänische Landstürmer durch, die der berühmte Führer der österr. Rumänen gegen das revolutionäre Ungarn, Jancu, zu Hilfe schickte.

Und die Mentalität dieser einfachen kaiserlichen Grenzer-Soldaten rumänischer Nationalität Alt-Österreichs zeichnet wohl am besten eine Predigt des damaligen Festungskaplans von Karlsburg, Dyonisius Thalben, wenn er u. a. sagt:

»Seid treu unserem Kaiser und Herrn, gehorsam Euren Offizieren, unverzagt im Unglück, nicht übermütig im Glück; vor dem Feinde tapfer wie die Löwen, gegen Wehrlose, Verwundete mitleidig, gegen Besiegte großmütig, in Beschwerden ausdauernd und in Entbehrungen geduldig und ergeben! Kennt keine andere Furcht als die Gottesfurcht, zeigt dem Feinde nie den Rücken, sondern stets die tapfere Faust . . .« **Mast.**

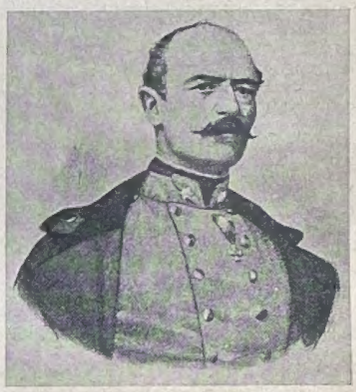

Oberst Ion David Baron URS DE MARGINEA, Inhaber des Maria-Theresien-Ordens.

„Der siebenbürgischen Militärgrenze verdankt die alte k. u. k. Armee einige ihrer hervorragendsten Offiziere. Besondere Bedeutung erlangte unter diesen der aus dem 1. rumänischen Grenzinfanterieregiment hervorgegangene Oberst Ion David Urs de Marginea, der während der Schlacht von Solferino 1859 mit seinem Bataillon den Rückzug eines Armeekorps trotz furchtbarer feindlicher Übermacht deckte und unter großen Verlusten auf seinem Posten, entgegen dem Rückzugsbefehl, aushielt, und damit wesentlich dazu beitrug, daß die Schlacht nicht zur Katastrophe wurde. Kaiser Franz Josef verlieh ihm dafür den Maria-Theresien-Orden, die höchste militärische Auszeichnung des alten Österreich, mit der der Freiherrentitel verbunden war."

Franz v. Killyen: Die Militärgrenze

Briefmarkensammler!

Besonders günstiges Angebot in Briefmarken, sowie Briefmarkenbedarf BR. Deutschland — Berlin — Saar und Neuheiten.

Anfertigung von Fehllisten — Für die kleinen Sammler! — Für den mittleren und fortgeschrittenen Sammler! — Gepflegte Auswahlen in guten und besseren Werten! (Bevorzugte Sammelgebiete angeben.)

MARIN SANDU
Briefmarken • MUNCHEN 2 • Augustenstr. 82

Un hommage á la culture roumaine

(Suite de la 5-e page)

l'opinion de l'historien roumain Xénopol, qui affirme que l'émigration des Roumains, lors de la cession de la Dacie aux Barbares, ne fut que partielle. Quoi qu'il en soit, malgré des invasions de toutes sortes dont la Roumanie fut le siège au cours des siècles, les descendants des colons romains venus en Dacie à la suite des victoires de Trajan, ainsi que ceux des Daces latinsés, ne se laissèrent jamais assimiler par les peuples étrangers dont ils durent supporter la tutelle à travers les âges. Seuls les Slaves agirent effectivement sur le développement ethnique et culturel du peuple roumain.

Dominés pendant des siècles par les Turcs, puis disputés à ceux-ci par les Autrichiens et les Hongrois les Roumains réalisèrent leur unité politique après la guerre de Crimée en 1859, et obtinrent leur indépendance complète en 1878. Après la première guerre mondiale, ils réunirent sous el sceptre royal la plupart des territoires qu'ils avaient jadis colonisés et formèrent la grande Roumanie. Mais les traités de paix qui suivirent le deuxième conflit mondial les privèrent, au profit de l'Union Soviétique, de la Bessarabie et de la Bucovine, vieilles terres de peuplement principalement roumain, ainsi que de la Dobroudja septentrionale, renomée par ses stations balnéaires, qui fait maintenant partie de la Bulgarie. Aujourd'hui, comme on le sait, la Roumanie est une république populaire; mais c'est la seule, de toutes les alliées de l'URSS, à ne pas s'être engagée délibérément dans la voie de la déstalinisation.. Elle vit toujours sous le même régime policier, dont le poids se fait sentir dans la presse, qui est d'une rare insignifiance.

Je ne connais pas la Roumanie; je n'ai pas encore eu ce plaisir. Mais ses paysages et sa culture ne me sont pas étrangers. La Roumanie est située entre quatre pays d'Europe orientale: la Hongrie, l'Ukraine, la Bulgarie et la Yougoslavie. Elle est formée de deux régions distinctes séparées par les cimes des Carpathes: une plaine, la vieille Roumanie, qui est traversée par le Danube et donne sur la Mer Noire; un plateau, la Transylvanie, qui constitue le versant septentrional de la chaine carpathique. Pays d'une opulence naturelle, la Roumanie produit en abondance les céréales, les légumes et les fruits, de même que la vigne; ses forêts, fortement boisées, contiennent de nombreuses essences; son sol, enfin, renferme de riches gisements de pétrole, de houille, de fer et de sel gemme.

Profondément attachés à leur terre, les Roumains forment essentiellement un peuple de paysans, dont l'âme se manifeste d'abord dans la langue, à la fois sourde et colorée; dans la poésie populaire, marquée du sceau de la sagesse et de la résignation; dans la danse et la musique, dont les résonances ont l'immensité des plaines et des vallées; dans les arts mineurs, enfin, qui, par certains traits, remontent à plusieurs millénaires.

De structure néeo-latine, la langue roumaine possède cependant des caractères qui lui sont propres et la distinguent nettement des autres langues romanes. Ainsi, le roumain a conservé du latin certaines déclinaisons, de même que le plus-que-parfait simple. Du vieux fonds balkanique, il a hérité l'article adjectival, que l'on retrouve en albanais; la conjugaison du futur avec le verbe **vouloir**, qui existe en grec moderne, tout comme d'ailleurs dans les langues germaniques; et quelques autres particularités. Mais je n'insisterai pas sur ces détails qui n'ont pas leur place ici.

Je vous dirai plutôt que le roumain est une langue naturellement sonore, que l'influence du slave a quelque peu assourdi, ce qui en accentue le caractère paysan. Il existe en roumain une fort vocabulaire d'origine slave, qui est surtout visible dans le langage usuel, principalement celui d'ordre affectif. Cet apport slave et, dans une moindre mesure, hongrois, grec et turc à un fonds authentiquement latin a abouti à la création d'une langue exceptionnellement riche et d'une couleur qui ne me paraît présente dans aucune autre langue occidentale.

Je vous ai dit que le roumain était une langue paysanne. Il ne faut pas se méprendre sur la signification que je donne ici à ces mots. Je veux dire avant tout que le roumain exprime la sagesse et aussi l'ironie propres aux paysans de tous les pays. Une langue paysanne est naturellement imagée. Je vous donnerai quelques exemples tirés du roumain. Ainsi, d'une chose qui sied ou qui ne sied pas, on dit en roumain qu'elle tombe ou qu'elle ne tombe pas. D'un homme qui raconte des histories à dormir debout, on dit qu'il parle de chevaux verts sur des murs. D'une femme qui parle beaucoup, on dit qu'elle est bien languée. Un badaud, c'est une bouche qui bâille; un nigaud, c'est une panade au lait; un bon vivant, c'est une panse verte.

Mais la langue roumaine est aussi autre chose. Quelques très grands écrivains l'ont illustrée. Je pense à Eminescu, Caragiale, Sadoveanu. Je vous confierai que l'étude de la langue roumaine me paraît justifiée pour la seule connaissance de la poésie d'Eminescu, le plus grand poète roumain, dont les vers sont parmi les plus beaux qui aient été écrits dans une langue néo-latine.

Mais vous n'êtes pas venus ici pour entendre parler de littérature, sinon pour assister à un

(Lire la suite en 8-e page)

SO WAR STALINGRAD NICHT!

Hier eine Stellungnahme des **Bundes ehemaliger Stalingradkämpfer e. V.:**

Die Darbietungen des Deutschen Fernsehens am 31. 1. 1963 „Stalingrad" und am 1. 2. 1963 „Eine Armee wird mißbraucht" sowie die Sendung „Wende an der Wolga" des Bayerischen Rundfunks fordern unsere Stellungnahme heraus.

Der Bund ehemaliger Stalingradkämpfer e. V. hat bereits im Mai 1962 dem Bayerischen Rundfunk seine Mitarbeit zur Ausgestaltung einer Gedenksendung „20 Jahre Stalingrad" angeboten. Dieser hat unsere Stimme aus unverständlichen Gründen nicht gehört.

Das Hamburger Fernsehen hat unsere Stellungnahme mit der Begründung gefordert, wir sollten uns als „Berufene Leute" zu Stalingrad äußern. Während unseres Bundestreffens im Oktober 1962 hat das Fernsehen zwei Tage lang Aufnahmen und Interviews gemacht. Diese sollten in eine Sendung — eine sogenannte Dokumentation — aufgenommen werden, die als Gegenstück gedacht war zu einer am Tage zuvor vorgesehenen Sendung „Stalingrad" nach Plievier. Was war der Erfolg unseres Entgegenkommens?

Nichts ist von den Äußerungen der Stalingradkämpfer gebracht worden, obgleich man gerade deren Meinung zu hören vorgab. Was in den beiden Sendungen gebracht wurde, war keineswegs „Stalingrad". Die 6. Armee hat nicht aus diesen, völlig verzeichneten Generalen, einigen Bewährungssoldaten, einem Pfarrer oder einem unmenschlichen Kriegsrichter bestanden.

In Stalingrad hat eine ganze Armee aufrecht und tapfer im festen Glauben an eine gute Sache bis zum Letzten gekämpft! Was gezeigt wurde, war eine Verunglimpfung des deutschen Soldaten, eine Pietätlosigkeit gegenüber unseren Gefallenen sowie eine Taktlosigkeit gegenüber allen Angehörigen der Gefallenen und Vermißten, aber auch der noch lebenden Stalingradkämpfer, denn so war Stalingrad nicht! Das einwandfreie Urteil über Stalingrad überlassen wir einer späteren Geschichte. Sie wird ein gerechteres Urteil fällen, als die fraglichen Darstellungen der Gegenwart.

Zu dem Roman „Stalingrad" stellen wir fest: Ende 1943 wurde bereits in vielen russischen Gefangenenlagern der von Plievier verfaßte Roman „Stalingrad" den Kriegsgefangenen, auf Anordnung der russischen Behörden, vorgelesen.

Bund ehemaliger Stalingradkämpfer e. V.,
Schroeder, 1. Vorsitzender, Nürnberg

Otto R. Lieb

PLANWIRTSCHAFT UND SOZIALISMUS IN RUMÄNIEN

Sonderdruck aus:
„Die Wirtschaftssysteme der Staaten Osteuropas und der Volksrepublik China"

Verlag von Duncker & Humblot — Berlin 1962

Es ist nicht leicht die Wahrheit zu sagen, immer und unter allen Umständen, sich keiner konformistischen Anweisung und Drohung zu beugen, sich gegen Feinde von allen Seiten zu wehren und seine Unabhängigkeit hartnäckig zu verteidigen. Gebt uns die Möglichkeit, den Kampf weiter zu führen.

Wir brauchen neue Abonnenten. Und keiner der alten Abonnenten darf mit seinem Mindestbeitrag im Rückstand bleiben.

Helft uns!

Unser Bankkonto:

BAYER. HYPOTHEKEN- U. WECHSEL-BANK MÜNCHEN
Zweigstelle am Hauptbahnhof
Konto Nr. 21697
für „STINDARDUL"

UN HOMMAGE A LA CULTURE ROUMAINE

(Suite de la 7-e page)

spectacle chorégraphique. Dans quelques instants, vous verrez des danses folkloriques roumaines. De l'avis des spécialistes, le folklore roumain est l'un des plus riches qui soient, et les danses qui l'expriment témoignent les influences les plus diverses. Pensez, par exemple, aux deux rapsodies de Georges Enesco: de la première on dit souvent qu'elle est méditerranéenne, alors qu'on rattache plutôt la seconde à la tradition balkanique. Vous constaterez l'existence de ces mêmes sources différentes dans les danses roumaines.

En bref, l'hommage que nous rendons ce soir à la culture roumaine est pleinement mérité, car cette culture, née d'éléments fort variés, offre un exemple de tolérance et de générosité qui est tout à l'honneur de l'esprit humain et donne des motifs d'espoir à ceux qui doutent de voir un jour tous les peuples fraterniser au nom de leur commune dignité.

le 16 mars 1963.

Touristenamt „CARPAȚI", eine kommunistische Spionagezentrale

Neuerdings unternehmen die Kommunisten wahre Propagandafeldzüge für den Badeort Mamaia am Schwarzen Meer, um westliche Touristen ins Land zu locken, Devisenbringer, die die verschiedensten Geldverpflichtungen der Bukarester Machthaber im Ausland decken sollen.

Zu diesem Zweck hat das Touristenamt „Carpați" in verschiedenen westeuropäischen Ländern, so auch in der Bundesrepublik Deutschland, ein ausgedehntes Werbenetz aufgebaut, das sich auf die sog. „Vertragsbüros" stützt.

Bewußt oder unbewußt arbeiten **alle** diese „Vertragsbüros" für den volksdemokratischen Nachrichtendienst, denn das Touristenamt „Carpați" ist eine Spionagezentrale der rumänischen Kommunisten.

Der Sitz dieses Touristenamtes befindet sich in Bukarest, Boulevardul General Magheru Nr. 7, ein Gebäude, das dem Innenministerium (M. A. I.) gehört. Die Leiter des Touristenamtes sind ausnahmslos Offiziere des Staatssicherheitsdienstes (Securitate), genau wie die Hotelportiers in den für Touristen vorgesehenen Aufenthaltsorten, wie die Reiseführer und Dolmetscher.

Eine Hauptfigur in diesem „Touristenamt" ist Gheorghe **Teodorescu,** Schwiegersohn des Parteibonzen Chivu Stoica und Oberst im politischen Apparat der M. A. I.-Truppen. Ebenfalls hohe Ottiziere des Staatssicherheitsdienstes sind Herr **Silberstein,** der vor kurzem die „Vertragsbüros" in der Bundesrepublik inspizierte und Herr **Aldea,** der Repräsentant des Touristenamtes „Carpați" in Frankfurt/Main.

Portier des Hotels „Lido" in Bukarest (ebenfalls Boul. Magheru), eines Hotels, in dem westliche Touristen untergebracht werden, ist der Major des Staatssicherheitsdienstes **Julea,** Majore desselben Staatssicherheitsdienstes sind der Portier des Hotels „Paltinis" in Hermannstadt und des Hotels „Aro" in Kronstadt.

Alle Hotels in Mamaia sind mit Agenten des Staatssicherheitsdienstes durchsetzt, die mit der Staatssicherheitsdienst-Direktion in Constantza in ständiger Verbindung stehen. Jedes Gespräch, jede Begegnung wird prompt gemeldet. Bereits beim Einsteigen in die Flugzeuge, die von Frankfurt/Main oder von München aus starten, steht jeder Tourist unter der Kontrolle der rumänischen Geheimpolizei. In Rumänien selbst werden die Touristen auf Schritt und Tritt beschattet.

Die Geldbeträge aber, die durch die „Vertragsbüros" von den Reisenden kassiert werden, werden für die Bezahlung der kommunistischen Spione verwendet, die sich in Westeuropa und auch in der Bundesrep. Deutschland befinden.

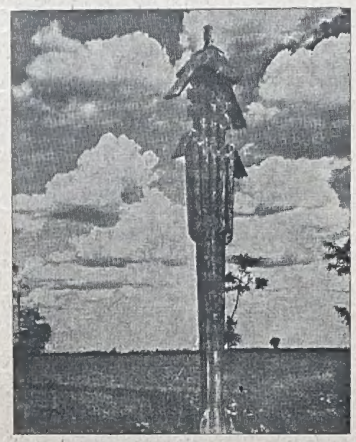

WIE MAN SIE INFORMIERT

Wir haben oft genug gesagt und auch bewiesen, aus welchem Lager eine Anzahl von Korrespondenten verschiedener deutscher Rundfunksender kommen. Fast alle sind sog. Linksintellektuelle. So auch Frau oder Fräulein **Toni Kienlechner,** die die Aufgabe hat, die Hörer des bayerischen Rundfunks über die Ereignisse, die politischen Ereignisse selbstverständlich, in Italien zu informieren. Ihre Kommentare und Prophezeiungen widerspiegeln treu die politischen Ziele der garibaldinischen Antiklerikalen, die sich in der winzigen Partei der Republikaner unter **Ugo Lamalfa** zusammengefunden haben und der probolschewistischen Linkssozialisten unter Führung von **Pietro Nenni.**

In vielen Berichten aus Rom wollte uns Toni Kienlechner davon überzeugen, daß die **„Öffnung nach Links"** die Zustimmung der breiten Massen besitze und daß Amintore Fanfani als Sieger über seine rechtsgerichteten Rivalen in der eigenen Partei, der Christlichen Demokraten, hervorgehen würde. Diese Position wurde bis zum Schluß hartnäckig verteidigt, auch als die ersten Resultate und die allgemeine Tendenz der Wahlen bekannt wurden.

Dienstag den 30. April 1963 übertrug der Bayerische Rundfunk einen Wahlbericht von Toni Kienlechner **viermal, und zwar immer den gleichen Bericht.** Wir wollen diesen Bericht nicht analysieren, es lohnt sich nicht! Ein Kapitel aber wollen wir erwähnen, da es über die Genauigkeit und Aufrichtigkeit der Berichterstattung ein klares Bild gibt.

Es handelt sich um die Stimmen, die für den Senat für die Italienische Soziale Bewegung (M. S. I.) abgegeben wurden, wobei festgehalten weden muß, daß die „Misini" von Toni Kienlechner einfach als „Faschisten" bezeichnet werden, genau nach dem Vorbild von Togliatti, Carlo Lewi und Konsorten.

Viermal behauptete also Toni Kienlechner „Die Faschisten konnten mit großer Mühe am 30. April 1963 im Bayerischen Rundfunk ihren Stimmenanteil und ihre Sitze im Senat behaupten. Die Faschisten bekamen etwa eine Million Stimmen."

Und wie sehen die Tatsachen aus?

Nach 1,150.051 Stimmen im Jahre 1958, bekam die Soziale Bewegung jetzt 1,694.832 Stimmen, also ein Gewinn von 544.781 Stimmen.

Das sind nicht etwa 1 Million Stimmen und bedeutet auch kein „Behaupten mit großer Mühe, **das ist ein eindeutiger Erfolg.** Ein Erfolg der bei der Verteilung der Sitze im Senat der M. S. I. 15 (früher 8) Senatoren bringt, **das sind fast doppelt so viele wie 1958.**

Wir sind der Meinung, daß die Rundfunkhörer, die ihren monatlichen Rundfunkbeitrag ja auch prompt bezahlen, auch das Recht haben, genau informiert und nicht ständig von sehr linksstehenden Rundfunkkorrespondenten angelogen zu werden.

Wie es im „unabhängigen" Algerien aussieht

Es ist kaum ein Jahr vergangen, seitdem der Vertrag von Evian, der einen siebenjährigen Kampf beenden sollte, unterzeichnet wurde. Manche werden sich noch daran erinnern, mit welcher Freude und welchen Lobeshymnen die „fortschrittlichen" Intellektuellen und die „weitschauenden" Politiker, die da behaupten, im Namen des „Weltbewußtseins" zu sprechen, diese „Befreiung vom kolonialen Joch" und das Aufsteigen des ehemaligen französischen Unterfeldwebels Ben Bella zum Staatschef begrüßten. Inzwischen ist es demselben Ben Bella gelungen, vorläufig alle seine Rivalen zu beseitigen, die Städte und Straßen umzubenennen, christliche Kirchen in Moscheen umzuwandeln und über 90% der europäischen Bevölkerung dazu zu zwingen, das Land zu verlassen.

Über den Vertrag von Evian aber läßt sich kaum mehr sagen, als daß er am laufenden Band verletzt wurde. Hier einige Beispiele:

Laut Vertragsbestimmungen sollten Leben, Hab und Gut der Muselmanen, die in französischen Diensten gestanden hatten, respektiert werden. Wie der Korrespondent der sehr liberalen und seriösen französischen Zeitung «Le Monde» berichtete, wurden weit über 10.000 „Harkis", also Muselmanen, die vormals Angehörige der französischen Hilfstruppen gewesen waren, massakriert: lebendig verbrannt, aufgehängt, gekreuzigt, zerstückelt...

Der Vertrag mit Frankreich sah ferner vor, daß eine Nationalisierung französischen Eigentums erst nach einem Übereinkommen über entsprechende Entschädigungen stattfinden solle. Mitten in der Nacht nahmen algerische Truppen große französische Güter ein und übergaben sie „Arbeitskomitees". Von dieser Maßnahme wurde auch diejenige Handvoll Franzosen, die mit der F. L. N. sympathisiert hatte, nicht ausgeschlossen... Außerdem wurden bis jetzt 500 in französischem Besitz befindliche Gesellschaften nationalisiert. Entschädigt wurde bis jetzt niemand...

Ben Bella kassiert weiter die französische Hilfe, die in Höhe von 1 Milliarde DM jährlich ins Land fließt, erklärt aber auf Massenversammlungen — außer diesen Versammlungen hat das Volk von der „Befreiung" bisher wenig gespürt —, daß sich Algerien auf dem Wege zum Sozialismus befinde und daß dieser Sozialismus mit demjenigen von Guy Mollet nichts gemeinsam habe, **dafür aber mit dem Sozialismus von Fidel Castro.** Was ein Sozialismus à la Fidel Castro bedeutet, muß nicht erst noch erläutert werden...

Die amerikanischen Regierungsstellen scheinen nicht mehr gewillt zu sein, Ben Bella zu helfen und verhalten sich abwartend. Die Sowjets hingegen warten nicht, sie erhöhen ständig das Personal ihrer diplomatischen Vertretungen, schicken Fachleute und Instrukteure und drängen darauf, daß die Algerier die vorzeitige Räumung der letzten französischen Stützpunkte, einschließlich des Flottenstützpunktes von Mers-el-Kebir, verlangen.

DIE AUFGABE EUROPAS

»Drei Milliarden Einwohner leben heute auf der Erde. Im Jahre 2000 werden es 6 Milliarden sein. Wenn Europa zu diesem Zeitpunkt seine Revolution für eine neue Definition des Menschen in der Welt nicht unternommen hat, wird alles verloren sein und tiefe Nacht wird sich auf diese Erde senken. Die Nichteuropäer, dann weitaus in der Mehrheit, werden sich einer von Europa entwickelten Technik knechtisch unterwerfen, einer Technik, der sie nicht gewachsen sein werden, einer Technik, die sie zerschmettern wird, weil sie nicht von ihnen geschaffen wurde. Niemals werden die Nichteuropäer diese Technik beherrschen. In ihre Hände gegeben wird diese Technik schließlich auch wieder verschwinden und die Welt, übervölkert, wird in die Barbarei zurücksinken. Jawohl, in die Barbarei und dann wird über diese Erde eine lange Nacht hereinbrechen...

Wenn Europa diese Revolution in der humanen Ordnung verwirklichen will, wenn es bereit ist, den neuen Menschen zu schaffen, der die Technik überwinden kann und schließlich auch sich selbst überwindet, dann muß Europa erst seine politische Revolution zu Ende führen, den Weg zur Einheit finden, um damit die schaffende Macht wiederzugewinnen. Europa muß diese Revolution gegen die nichteuropäischen Werte, die sein Genie bastardisieren, durchführen!

Für die Europäer, die sich dieser Aufgabe bewußt sind, gibt es kein zurück mehr. Ihr Handeln müssen sie vor der Geschichte verantworten. Zweifellos wurde niemals mehr eine solch große Partie gespielt seitdem im Schoße des antiken Griechenland ein Menschentypus entstanden ist, der 25 Jarhunderte lang, aus dem Europäer ein schöpferisches und erfinderisches Wesen machte.«

C. E. P. S. E.
L'Europe Communautaire (April-Heft 1963)

Das Kampfprogramm des Weltfriedensrates

Dem Präsidium des kommunistischen Weltfriedensrats ist es gelungen, die im Vorjahr sichtbar gewordenen Spaltungstendenzen, hervorgerufen durch die chinesischen Mitglieder, zu beseitigen. Es ist ein Programm für die nächsten Monate ausgearbeitet worden, das die Vertreter aus allen nationalen Sektionen einstimmig gebilligt haben.

Propaganda und Aktionen des Weltfriedensrats und seiner nationalen Friedenskomitees umfassen folgende Themen, in der Reihenfolge ihrer Dringlichkeit:

— Kampf gegen das Militärbündnis Bonn — Paris,
— gegen eine multilaterale Atomstreitmacht,
— gegen Stützpunkte im europäischen Raum und atomare Stützpunkte für Überwasser- und Unterwasser-Streitkräfte,
— Kampf für eine atomwaffenfreie Zone in Mitteleuropa,
— Kampf für einen Friedensvertrag und die völkerrechtliche Anerkennung zweier deutscher Staaten sowie die Lösung des West-Berlin-Problems entsprechend den Moskauer Vorschlägen. (Wehrpol. Inf.)

Wir danken herzlichst allen, die im Januar und Februar 1963 Geldbeträge auf unser Bankkonto überwiesen haben.

Diejenigen, welche die Restbestände nicht beglichen haben, werden gebeten, dies baldmöglichst zu tun.

Unser Bankkonto:
Bayer. Hypotheken- und Wechsel-Bank
— Zweigstelle am Hauptbahnhof —
Konto Nr. 21697 (Stindardul)
München